

PAS CU PAS

PAS CU PAS

Revistă caleidoscop

Nr. 2/martie 2023

Școala Gimnazială „Elena Văcărescu”

PAS CU PAS

PAS CU PAS

CUPRINS

Introducere - pagina 6

Scriitori - pagina 10

Camil Petrescu

pagina 10

Olimpiade și concursuri - pagina 14

Olimpiada Națională de Religie Ortodoxă

pagina 15

Olimpiada de ping-pong

pagina 18

Proiecte - pagina 20

Delta Dunării

pagina 21

Sărbători Europene

pagina 28

Animale - pagina 32

Șerpii

pagina 33

Porumbeii

pagina 36

Plante - pagina 41

Florile de lotus

pagina 42

Magia lăcrămioarelor

pagina 44

Prin lume - pagina 48

Cernobîl

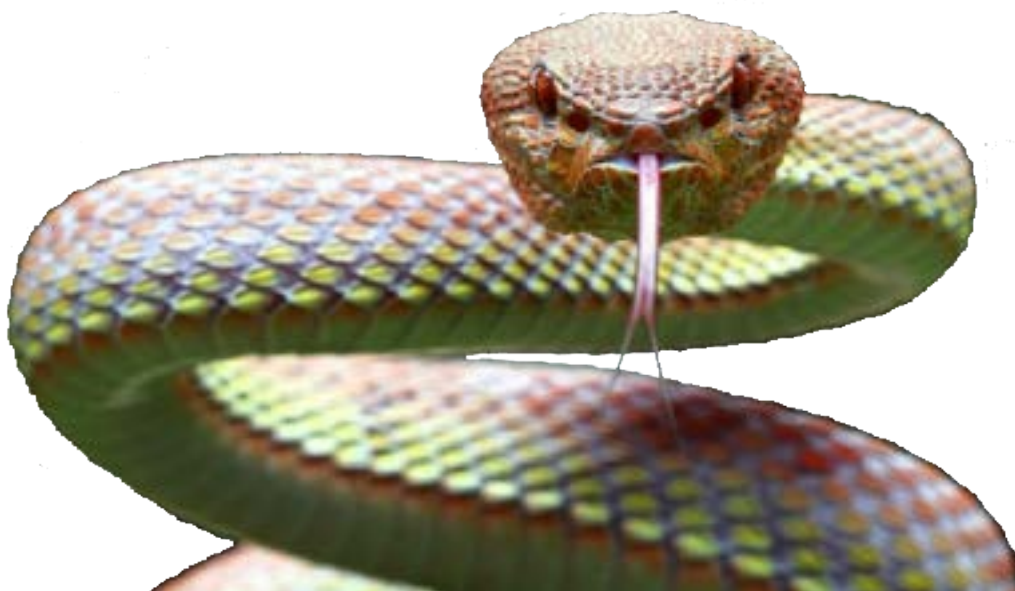
pagina 49

Alsacia

pagina 52

Ibiza

pagina 54

Rețete culinare - pagina 57

Salată boeuf
Rețetă persană
Ciorbă de burtă

pagina 58
pagina 60
pagina 62

Divertisment și cultură - pagina 64

Hochei
Tenis
Polo
Lucy
Componentele calculatorului
Delia
Actoria
La La Land

pagina 65
pagina 68
pagina 72
pagina 74
pagina 76
pagina 82
pagina 84
pagina 88

Colțul glumelor - pagina 92

Știați că...? - pagina 93

Creații literare proprii - pagina 94

Prietenie strașnică
Surpriza din bucătărie
Când prietenii
Ziua Copilului
Război de sentimente

pagina 96
pagina 98
pagina 100
pagina 102
pagina 104

Colectiv de redacție - pagina 106

Introducere

E martie, e primăvară, iar acest fapt presupune speranță, verde crud, arbori înfloriți, măștișoare...

Revista „Pas cu Pas” îți aduce în dar, în lună de sărbătoare, noi file interesante, captivante, pentru a-ți fura, măcar și pentru câteva clipe, atenția ta de cititor!

Cel de-al doilea număr al publicației noastre vă invită într-o scurtă incursiune în câteva dintre cele mai frumoase orașe sau țări ale lumii, în diversitatea plantelor și a animalelor, a scriitorilor celebri, a actorilor și cântăreților îndrăgiți, oferindu-vă, totodată, informații utile, referitoare la proiectele Școlii Gimnaziale „Elena Văcărescu”, desfășurate atât extern, în Grecia, cât și intern, la Tulcea, de care au beneficiat elevii merituoși, cu rezultate deosebite la învățătură, la olimpiadele și concursurile școlare, de unde s-au întors premiați, încununați de succes, spre mândria profesorilor.

La final, te vei delecta cu bancuri și glume, fapt ce te va bine-dispune și-ți va însenina zilele de primăvară!

**Profesor coordonator,
Dumitrache Lăcrămioara**

Scriitori

Camil Petrescu

„Ultima noapte de dragoste, întâia noapte de război”, un reper în literatura modernă, cu care orice licean a avut de-a face. Cartea, cât și autorul ei, au revoluționat domeniul romanului românesc în perioada interbelică.

A doua parte a cărții este bazată pe experiențele reale de viață ale scriitorului din Primul Război Mondial. Camil Petrescu a ținut un jurnal de front, în care sentimentele, trăirile și frustrările unui sublocotenent în Regimentul 22 Infanterie, au fost înlănțuite pe hârtie, iar mai târziu au inspirat idei pentru viața tumultuoasă a lui Ștefan Gheorghidiu, protagonistul faimoasei cărți.

Camil Petrescu, născut pe 22 aprilie 1894, a luat numele tatălui, pe care nu l-a cunoscut în această lume. Crescut de o doică din familia unui subcomisar de poliție până în adolescență, a dat dovadă - încă de mic - de preocupări pentru studiu, educație.

A fost bursier la colegiile „Sfântul Sava” și „Gheorghe Lazăr”, unde a înființat cu alți colegi pasionați de literatură, un cerc literar. Sub diferite pseudonime, a trimis poezii la reviste importante ale vremii, dar și articole despre teatru. A urmat cursurile Facultății de Filosofie și Litere din București și a continuat colaborarea cu diverse reviste.

În 1916, s-a înscris în regimentul 6 Mihai Viteazul ca plutonier Tir. Mai târziu a absolvit și școala de ofițeri,

ieșind ca sublocotenent, experiență care l-a ajutat pe front. În același an a scris „Jocul ielelor” în două variante. A fost rănit și internat la spitalul din Târgoviște, unde a și avut grijă de răniți pentru o scurtă perioadă. Plecat din nou pe front, a fost capturat și dus într-un lagăr maghiar, în 1917. A devenit surd de o ureche, după un bombardament german, handicap care l-a îndepărtat de lumea înconjurătoare. Scriitorul a afirmat în jurnalul lui că se simțea epuizat, intoxicat și neurastenizat. La sfârșitul războiului, a fost eliberat și, fiind considerat mort, s-a luptat să anuleze certificatul de deces. A primit o suplinire la Liceul „Gheorghe Lazăr”, ca profesor de limba și literatura română și și-a început activitatea de jurnalist, redactor, colaborator la mai multe publicații cunoscute în epocă.

În anii ce au urmat, și-a continuat preocupările teatrale, scriind piese ca „Act Venețian”, „Suflete tari”, „Mitică Popescu”, „Danton” și „Mioara”, dar și-a extins orizonturile literare și în poezie, folosindu-se de experiența războiului, astfel încât, în 1923, apare volumul de versuri intitulat „Versuri. Ideea. Ciclul morții”. Curiozitatea literară îl va duce în anii următori și spre proză, iar după șapte ani de elaborare, publică „Ultima noapte de dragoste, întâia noapte de război”, romanul fiind interzis după apariția volumului polemic „Nu” al lui Eugen Ionescu. A fost președintele Societății Autorilor Dramatici

ci Români din 1936, în anul următor, apărându-i lucrarea de doctorat. Alături de piesele de teatru, îl preocupă și scenariile de film.

În 1939, devine directorul Teatrului Național din București. Primește Premiul Național pentru activitatea sa de dramaturg, iar în 1948 este numit membru titular al Academiei Române. Moare la 14 mai 1957.

Opere literare

Romane:

„Ultima noapte de dragoste, întâia noapte de război” (1930);
„Patul lui Procust” (1933);
„Un om între oameni” (1953 - 1957, ne-terminat).

Nuvele:

„Moartea pescărușului” (1950)
„Turnul de fildeș” (1950);
„Mănușile” (1950);
„Cei care plătesc cu viața” (1950);
„Un episod” (1957).

Poezii:

„Versuri. Ideea. Ciclul morții” (1923);
„Un luminiiș pentru Kicsikem” (1925);
„Transcendentalia” (1931);
„Din versurile lui Ladima” (1932).

Piese de teatru:

„Jocul ielelor” (1918);
„Act venețian” (1918-1946);
„Suflete tari” (1921);
„Danton” (1924-1925);
„Mioara” (1926);
„Mitică Popescu” (1925-1926);
„Dona Diana” (1938);
„Iată femeia pe care o iubesc” (1943);
„Prof. dr. Omu vindecă de dragoste” (1946);
„Bălcescu” (1948);
„Caragiale în vremea lui” (1955).

Dinu Cristina, clasa a VIII-a A

„Cum se gândește, cum se iubește, cum se suferă nu se poate învăța în orele de curs și nici atesta prin certificat de absolvire.”

Olimpiade și concursuri

Olimpiada Națională de Religie Ortodoxă

Olimpiada Națională de Religie Ortodoxă sau ONRO s-a desfășurat anul acesta, faza națională fiind organizată la Târgu-Mureș, în perioada 25 aprilie - 3 mai 2022 și a găzduit sute de elevi din toate județele țării.

Ca participant la acest concurs, în continuare vă voi prezenta experiența trăită la Târgu - Mureș.

Am plecat seara, pe 24 aprilie, de la Gara de Nord, cu trenul și am ajuns următoarea zi, de dimineață, la Târgu- Mureș. La gară, ne-am urcat într-un autocar și, în mai puțin de 20 de minute, eram la Colegiul Național Pedagogic „Mihai Eminescu” unde aveam să ne petrecem zilele în perioada olimpiadei.

După ce ne-am instalat și ne-am întâlnit cu profesorii însoțitori, am plecat la festivitatea de deschidere.

Aceasta a avut loc la Catedrala "Buna Vestire" unde Înaltpreasfințitul Părinte Irineu, Arhiepiscop de Alba

Iulia, a săvârșit o slujbă de TeDeum pentru examenul ce ne stătea în față.

Seara, după cină, ne-am adunat cu toții pentru a rosti rugăciunile de seară pentru ca următoarea zi, Dumnezeu, să ne sprijine în rezolvarea subiectelor. În acea seară ne-am culcat cu toții devreme.

Dimineața următoare, am luat micul dejun și am pornit către sala de examen ce se afla, în incinta colegiului.

Subiectele de concurs pentru clasa a VII-a ne-au purtat printre Praznicele Împărătești și semnificația lor, Sfintele Taine și importanța lor în viața creștinilor. După rezolvarea lor, ne-am odihnit pe tot parcursul zilei și ne-am rugat pentru rezultate bune.

În zilele ce au urmat, am vizitat grădina zoologică din Târgu-Mureș unde am observat câteva specii foarte interesante de maimuțe și un păun foarte energic care a reușit să scape din cușca sa și să zboare prin grădină ca un avion de vânătoare.

De asemenea, ne-am plimbat prin una dintre cele mai frumoase cetăți din Transilvania, Sighișoara, unde ne-am urcat până în cel mai înalt punct al turnului cu ceas. De acolo, am admirat priveliștea oferită de arhitectura medievală a orașului ce mi-a oferit un sentiment ciudat de nostalgie și de aventură, în mintea mea având po-

veștile cu „Cei Trei Muschetari” și alți cavaleri.

Premiile au fost oferite în cadrul unei ceremonii la Catedrala “Buna Vestire”. Rezultatele au fost excelente.

Următoarea zi, am părăsit

Târgu - Mureș și frumusețea sa. Mulți ar putea zice că o olimpiadă nu are o semnificație sufletească, însă, după

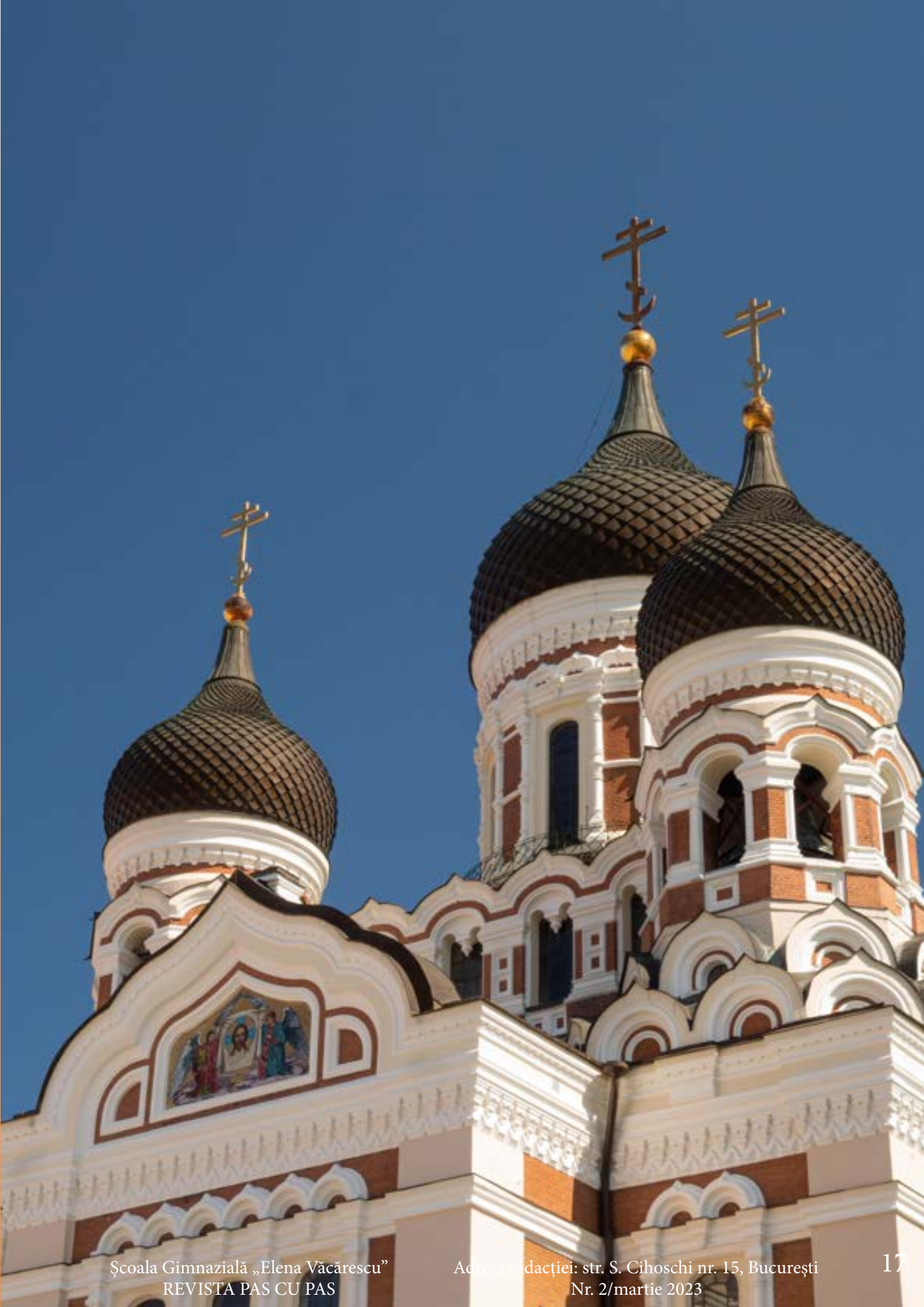
părerea mea, concursul acesta a avut tot acest timp un mesaj ascuns: iubirea față de aproape. În perioada lui, în fiecare zi în care spuneam rugăciunile împreună și râdeam și glumeam, de fapt, comunicam cu Dumnezeu.

Pot spune, fără îndoială, că a meritat fiecare secundă petrecută alături de colegii mei concurenți.

De aș grăi în limbile oamenilor și ale îngerilor, iar dragoste nu am, făcutu-m-am aramă sunătoare și chimvalrăsunător. Și de aș avea darul proorociei și tainele toate le-aș cunoaște și orice știință, și de aș avea atâta credință încât să mut și munții, iar dragoste nu am, nimic nu sunt. Și de aș împărți toată avuția mea și de aș da trupul meu ca să fie ars, iar dragoste nu am, nimic nu-mi folosește. Dragostea îndelung rabdă dragostea este binevoitoare, dragostea nu pizmuiește, nu se laudă, nu se trufește. Dragostea nu se poartă cu necuviință, nu caută ale sale, nuse aprinde de mânie, nu gândește răul. Nu se bucură de nedreptate, ci se bucură de adevăr. Toate le suferă, toate le crede, toate le nădăjduiește, toate le rabdă. Dragostea nu cade niciodată.

(Corinteni I 13, 1-8, „Imnul dragostei”)

Furtună Matei, clasa a VIII-a A

Olimpiada de tenis de masă

Sunt sigură că mulți care vor citi acest articol, au auzit adesea despre olimpiade la matematică, la limba română, la limbi străine... Dar oare aceleași persoane au auzit și de olimpiada de tenis de masă?

Recunosc, nici eu nu aveam idee că se organizează și olimpiade la diferite sporturi. Am aflat de-abia în clasa a șaptea. În acel an, în curtea școlii în care învăț, s-au instalat câteva mese pentru această activitate. Toată lumea era fericită și surprinsă.

În prima pauză, toți elevii se adunaseră să testeze mesele. Când am văzut copiii strânși acolo, am mers să vad și eu despre ce era vorba. Am stat la rând, am luat o paletă și am început să mă joc cu colegii mei.

Următoarele zile, au început să joace și profesorii. Într-o vineri, la ultima oră, de dirigentie, domnul director a venit în clasa noastră să întrebe dacă știa cineva să mănuiască bine paleta.

M-am oferit și am mers în curte să jucam. După acea zi, a aflat și domnul profesor de educație fizică, care mi-a propus să mă înscriu la această olimpiadă mai puțin cunoscută.

Prima etapă a fost cea județeană, dar dacă mai era o fată care știa să joace în școală, probabil, mai întâi, ar fi fost etapa pe școală. Această primă fază s-a ținut într-o sală a unei școli. Toți jucătorii s-au adunat de dimineată, au făcut încălzirea, iar apoi concursul a început. Se joacă fete cu fete și băieți cu băieți. Dacă câștigi,

joci mai departe, iar dacă nu, ești eliminat. Fete au fost puține, dar băieții sunt în număr mai mare. După această etapă, a urmat cea națională care, în acel an, s-a ținut lângă Ploiești. Această parte a concursului este mai dificilă, deoarece, fiind mai mulți copii, se organizează grupe de câte 4 jucători fiecare. Aceștia joacă între ei, până când toată lumea a jucat cu toată lumea. Pe urmă, primii doi, cu cele mai multe victorii, trec mai departe, la etapele eliminatorii, asemănătoare cu cele de la faza pe județ. Cei rămași, joacă, dar, de această dată, dacă pierzi, nu mai poți avansa în competiție. La finalul concursului, se acordă medalii și diplome.

Este mai puțin cunoscută față de alte olimpiade, dar dacă practici acest sport și te pricepi, este o experiență pe care nu ar trebui să o treci cu vederea; de aceea, vă recomand din toată inima să vorbiți cu profesorii din școala voastră și să cereți detalii referitoare la această olimpiadă.

de Lebădă Iris, clasa a VIII-a B

Proiecte

Delta Dunării

Probabil unul dintre cele mai frumoase locuri din Europa, Delta Dunării este destinația perfectă pentru o vacanță liniștită, în mijlocul naturii, motiv pentru care școala noastră a ales-o ca locație pentru tabăra din vara lui 2021.

Ziua I, 28 iulie

S-a plecat din București pe data de 28 iulie, la ora 7:45. După aproape șase ore cu autocarul, am ajuns la Cetatea Orgame, unde ne-a întâmpinat priveliștea minunată a lacului Razim.

Cercetările acestei cetăți au început în 1926 și s-au făcut descoperiri din mai multe epoci istorice. Este cea mai veche așezare de pe teritoriul țării, menționată într-o sursă antică, fiind întemeiată de coloniști greci. După ce am făcut câteva poze și ne-am plimbat printre ruine,

peste o oră am ajuns la Cetatea Enisala. Numele provine din turcă și înseamnă „noua vestire” și a fost construită în secolul al XIII-lea. Priveliștea de sus era superbă: câmpiile erau în diferite nuanțe de verde, iar apa

lacului Razim era de culoare turcoaz. Din păcate, nu am putut sta mult, deoarece afară erau 33 de grade Celsius. Am ajuns la hotelul din Tulcea în jurul orei patru, ne-am despachetat bagajele și am mers la masa la 18:30.

Seara, am vizitat Monumentul Independenței.

Ziua a II-a, 29 iulie

Ne-am trezit de dimineață, pe la ora 8. Am mâncat ceva, iar la 9:45 am intrat să vizităm acvariul din Tulcea, numit „Centrul Muzeal Eco-Turistic Delta Dunării”. A fost inaugurat oficial la data de 14 aprilie 2009, conținând, în mod special, elemente caracteristice ale Deltei, numărând 44 specii de păsări, 12 specii de mamifere, 3 specii de reptile și 46 specii de plante. În plus,

există și specii rare, declarate monumente ale naturii, dispărute de pe teritoriul Dobrogei sau nou venite.

După zeci de poze făcute, ne-am oprit la Muzeul de Istorie și Arheologie, unde se găsesc, printre altele, izvoare istorice din Epoca

Pietrei de pe teritoriul Dobrogei. După o plimbare lungă, ne-am întors la hotel. Ne-am schimbat în costumele de baie, ca la ora 15:30 să intrăm în piscină. Am petrecut restul zilei în camere, jucându-ne împreună.

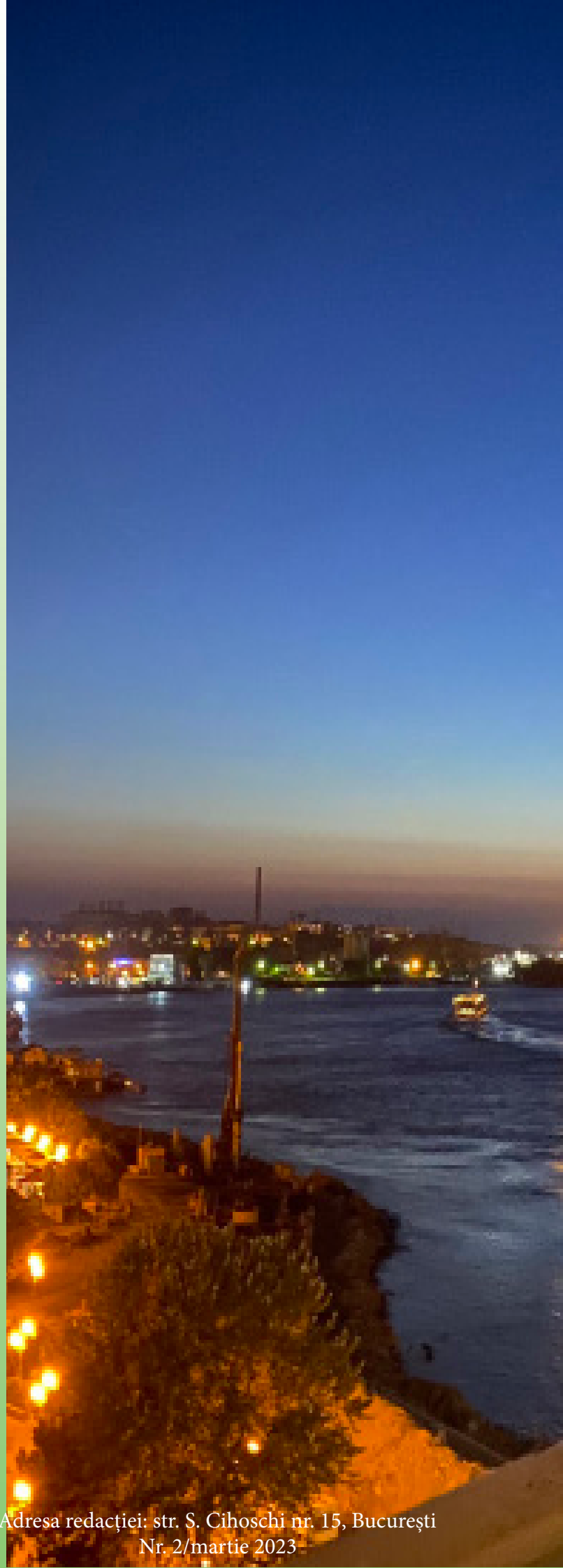
Ziua a III-a, 30 iulie

A treia zi a fost dedicată orașului Constanța. Am plecat la 12:00 și prima oprire a fost la acvariu. Se găsesc specii rare, cum ar fi peștele-cuțit, peștele-înger, peștele-leu, murena, discus și pleco. Ziua a continuat cu o plimbare pe Faleza Cazinoului, prin Portul Tomis, am văzut Moscheea Mare, Statuia lui Ovidiu și Farul Genovez.

Inaugurat la data de 15 august 1910, Cazinoul prezintă stilurile Art Nouveau și Beaux Arts. A fost construită în locul unui vechi cazin, loc pentru diverse spectacole, demolată în 1902. În 1916, clădirea a fost folosită de Crucea Roșie ca și spital de campanie, iar în 1941 a găzduit trupe germane. La 16:30 am luat bilete la Delfinariu, unde am asistat la un spectacol impresionant, dat de delfinii Pei-Pei și Ni-Ni. Delfinariul a fost deschis în 1972, noul sediu fiind în 2016. Bazinul are o capacitate de un milion de metrii cubi, iar incinta are 1350 de locuri. Pe drumul de întoarcere, am cântat împreună și, în final, ni s-au alăturat și profesorii.

Ziua a IV-a, 31 iulie

La 7:30 am plecat spre Cheile Dobrogei, unde am făcut o scurtă drumeție. Ajunși la Adamclisi, am văzut Tropaeum Traiani. Ridicat între 106 și 109 d.Hr., monumentul reprezintă

triumful romanilor contra geto-dacilor. În plus, săpăturile din împrejurimi au scos la suprafață urme ale culturii Hamangia. Adamclisi înseamnă „biserica omului”, nume dat în perioada otomană. Edificiul are 40 m înălțime, tot atâția metri în diametru, a fost realizat din calcar și decorat cu fresce în relief, simbolizând desfășurarea războiului dintre cele doua civilizații. Am revenit mai devreme în Tulcea, pentru că, seara, am mers în Piața Civică, unde am urmărit un spectacol tradițional și am cumpărat suveniruri.

Ziua a V-a, 1 august

În acea zi de duminică, am făcut prima excursie cu barca din program. A durat șase ore, mergând pe Canalul Șontea. După primele două ore, când începea să bată puternic soarele, ne-am așezat toți într-un cerc și am

jucat cărți. „Killer, predă-te!” și „Mafia” au fost preferatele noastre. La prânz, am mâncat o ciorbă de pește minunată și crap la grătar. Însă, când, parcă, începea distracția, plimbarea noastră s-a terminat. Am apucat, totuși, să fotografiem zeci de păsări și plante. De exemplu, egreta mare este o specie protejată, de aproximativ 90 cm, cu penaj alb și cioc ascuțit galben-portocaliu. În lunile aprilie-mai, femela depune trei-patru ouă, având o incubatie de 25-27 de zile.

Ziua a VI-a, 2 august

Erau peste 30 °C, așadar am mers la plajă, în Constanța. Deși era aproape 10:30, apa era rece ca gheața. Acest lucru nu ne-a oprit, totuși, din a ne stropi unii pe alții. După ce am ieșit din mare, am făcut concurs de castele de nisip, iar mai târziu, chiar ne-am îngro-

pat o colegă până la bust, făcându-i un corp de sirenă. Ca să stea confortabil, i-am pus o pernă gonflabilă pentru apă sub cap. Când soarele a început să bată puternic, ne-am strâns sub umbrelă și, bineînțeles, am jucat cărți.

Ziua a VII-a, 3 august

În ultima noastră zi în Tulcea, câțiva copii s-au gândit să vadă răsăritul. Ne-am trezit la 5:30 și am mers pe balconul de la capătul holului. Din nefericire, celălalt corp al hotelului acoperea răsăritul. Cum la 6:30 era trezirea, nu am mai putut să ne culcăm la loc.

Trebuia să ne trezim foarte devreme, deoarece urma să facem a doua excursie cu barca, de data aceasta, însă, de 12 ore. Am plecat din port la 8:30, pe brațul Sulina. La ora 12, am ajuns la vărsarea Dunării în Marea Neagră, punct în care ne-am întors și am plecat spre Tulcea. Acolo se află o epavă, Turgut S, eșuată în 2009. Mai întâi, însă, am oprit în Sulina. Am vizi-

tat singurul mormânt al unui pirat, aflat într-un cimitir împărțit în mai multe zone ale unor credințe. A fost foarte interesant să vedem în fața noastră stilurile altor popoare, nu doar în filme.

Dar, în mod deosebit, m-a impresionat povestea mormintele celor doi tineri îndrăgostiți, William Webster și Margaret Ann Prince. În luna mai a anului 1868, sosește, la Sulina, vaporul „Adalia”, la care William era ofițer secund, însoțit de logodnica lui, Margaret, și de mama și sora acesteia. Cele două tinere, fac o baie în Dunăre. La un moment dat, Ann începe să strige după ajutor.

Logodnicul ei se aruncă după ea să o salveze, însă este înghițit și el de ape, singura supraviețuitoare fiind sora lui Margaret. Vaporul „Adalia” se scufundă și el, în 1872.

Părăsind Sulina, pe drum, am asistat la un apus de soare magnific. Lumina ca de aur făcea totul mirific. Cum era de așteptat, am fotografiat multe păsări.

Ziua a VIII-a, 4 august

În ziua de întoarcere, ne-am trezit mai târziu, drept recompensă. Chiar dacă eram triști că plecăm, ne-am bucurat de bisericile la care am oprit. A fost impresionantă cea din Niculițel, pe interior fiind acoperită integral de mozaicuri.

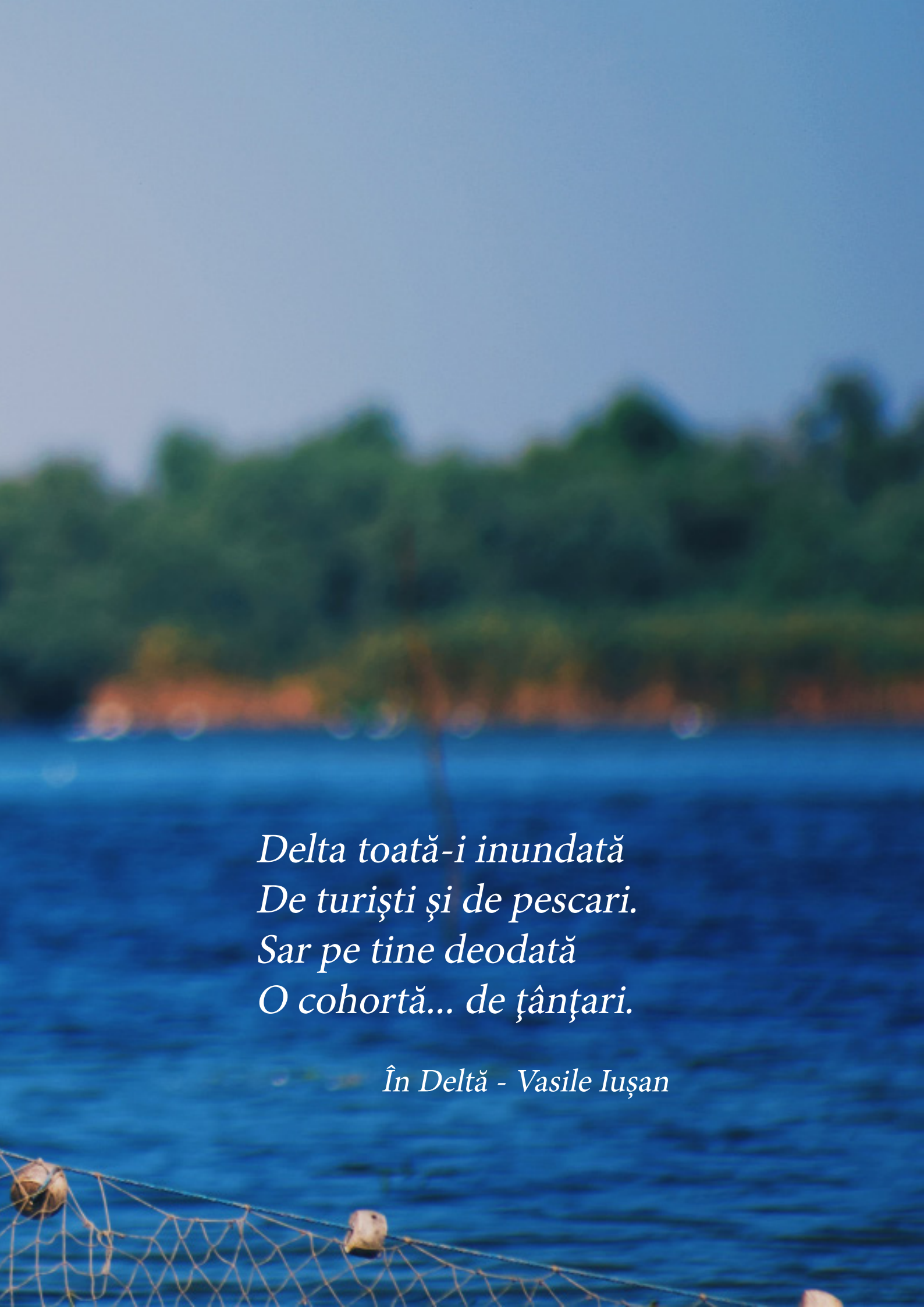
A fost o experiență unică, pe care aș repeta-o oricând, câștigând nu numai informații despre țara noastră, dar și amintiri de neuitat.

Dinu Cristina, clasa a VIII-a A

*Delta toată-i inundată
De turiști și de pescari.
Sar pe tine deodată
O cohortă... de țăncari.*

În Deltă - Vasile Iușan

Sărbători europene

În perioada 22 - 30 iunie 2022, Școala Gimnazială "Elena Văcărescu", a organizat proiectul „Sărbători europene” pe teritoriul Republicii Elene. Acesta a avut rolul de a pune în lumină cultura antică, vizibilă până astăzi, de pe teritoriul Greciei. La acest proiect, au participat doar elevii claselor V-VIII, care au avut rezultate excelente pe parcursul anului. Fiecare participant a primit câte un proiect despre geografia sau cultura Bulgariei, respectiv cea a Greciei.

Plecarea a avut loc pe data de 22 iunie, noaptea. Pe parcursul drumului către Salonic, prima noastră oprire, am avut de prezentat proiectele primite.

Atunci când ne aflam pe teritoriul Bulgariei, au fost prezentate proiectele despre geografia țării. Când am pătruns în Republica Elenă, au fost prezentate proiectele cu privire la cultura magnifică a acestei țări istorice. De la geografie, la zei, până la cele mai mari minți antice ale Greciei.

Odată ajunși la Salonic, al doilea cel mai mare oraș al Greciei, ce are o bogată istorie, am vizitat Promenada. Promenada reprezintă un întins complex de hoteluri, magazine și obiective turistice aflate pe malul mării. La finalul acestei faleză, se află Turnul Alb, o fostă închisoare pe timpul ocupației otomane devenit simbolul orașului. În trecut, turnul era înconjurat de un zid gros ce a fost demolat în anul 1917.

Turnul a făcut parte din zidul Salonicului, ce oferea apărare puternică împotriva navelor de pe mare.

Următoarea zi am călătorit de la Salonic până la Atena, capitala Greciei și cel mai mare oraș al republicii. Atena deține cele mai cunoscute obiective turistice din republica Elenă.

Pe 25 iulie, am vizitat piața Omonia, unde am observat Academia din Atena, o clădire construită în stil elenistic. Un element definitoriu al acestei instituții îl reprezintă cele două coloane din fața clădirii, în vârful cărora stau falnic Apollo și Atena.

De asemenea, am vizitat și Piața Syntagma, unde se află vechiul palat regal, apărat de garda națională. Atunci când am observat mișcările acestora, nu m-am putut gândi decât la garda regală de la palatul Buckingham. În prezent, vechiul Palat Regal este sediul Parlamentului.

După vizitarea pieței Syntagma, am mers la cel mai cunoscut obiectiv turistic al Greciei: Acropole (Akropolis). Acest edificiu reprezintă epoca de aur a Greciei, din vremea lui Pericle (Sec. V î.Hr.).

Am fost complet uimit de imensitatea sa și de mintea arhitecților din vremea aceea. Exactitatea cu care erau plasate coloanele m-a impresionat.

Ultimul obiectiv vizitat în acea zi, a fost templul lui Poseidon, la Cap

Sounion, considerat loc religios de către grecii antici. Un detaliu foarte interesant despre acest templu este forma sa cubică. Nu există nicăieri în lumea greacă un templu de această formă.

În acest loc, se spune că și-a luat viața împăratul Egeu datorită căruia s-a numit această parte din marea Mediterană, Marea Egee. De asemenea, se spune că aici poți vedea cel mai frumos apus din lume, însă nu am petrecut destul timp acolo, pentru a confirma acest lucru.

Ziua următoare, ne-am îmbarcat pentru o croazieră de o zi către insulele Eghina, Hydra și Poros, unde am admirat cu desăvârșire peisajele divine și plajele cu apă cristalină. În vizita noastră pe aceste insule, am văzut numeroase plantații de lămâi. Peisajul pitoresc, străzile înguste și lipsa automobilelor ne-au oferit o experiență unică.

Pe 27 iulie, am vizitat Canalul Corinth, un canal artificial, realizat în secolul XIX, cu o adâncime uimitoare de 25 de metri. Pot spune că, privind în jos asupra canalului, am avut un sentiment de nesiguranță. Lăsând la o parte canalul, după prânz ne-am deplasat la Epidaur unde am vizitat teatrul din sec. IV î.Hr. cu o capacitate de aproximativ 14.000 de persoane și o sonoritate uimitoare, ce permite fiecărui spectator să asculte piesa, ca și cum ar fi lângă actori.

Pe 28 iulie, am plecat spre Olimpia pentru a vedea merele sit arheologic și locul unde se țineau Jocurile Olim-

pice în cinstea zeului Hermes. După vizitarea sitului, am mers către muzeul plin de statui de lângă sit unde am recunoscut tipurile de coloane regăsite și la Atena.

Ziua următoare, am urcat la Oracolul lui Apollo care se numea Pythia.

Urcarea a fost grea din pricina căldurii insuportabile și a terenului dificil, însă, odată ajunși în vârf, am savurat peisajul întins, oferit de depresiunile din zona aceea.

Pe 30 iulie, am vizitat Meteore. Am fost complet impresionat de amplasarea mănăstirilor pe coloanele de gresie, ce au căpătat o formă interesantă din pricina fluviului ce a curs odată printre ele. Experiența a fost una divină, iar liniștea oferită de mănăstiri a avut același efect ca pe insulele vizitate precedent.

După vizitarea acestor obiective turistice, ne-am croit drumul pe parcursul a două zile către București.

Pot spune, fără îndoială, că acest proiect a fost unul deosebit, care mi-a oferit o altă perspectivă asupra culturii unei țări.

Furtună Matei, clasa a VIII-a A

Animale

Șerpii

Cuvântul „șarpe” derivă din latinescul „serpere”, care înseamnă „a târî”. Șerpii sunt reptile cu solzi, din subordnul Serpentes (Ophidia), cu forma alungită, fără membre externe. Capul, corpul și coada, acoperite de solzi duri, nu sunt delimitate, ci trec aproape imperceptibil dintr-unul într-altul. Numărul vertrebilor trunchiului, legate între ele prin articulații sferice, depășește de obicei 100, iar la șerpii uriași ajung uneori la peste 500.

Șerpii se găsesc în absolut orice tip de mediu, de la cele mai uscate și mai aride deșerturi până la cele mai umede păduri tropicale. Sunt, în special, răspândite în regiunile tropicale și subtropicale din Africa, Asia, Australia și cele două Americi, pentru că aici temperaturile sunt mai ridicate și există o mare diversitate de mamifere mici cu care se pot hrăni. Multe specii de șerpi trăiesc în arbori, dar altele preferă să trăiască pe sol, în mlaștini sau în câmp deschis. Există șerpi marini care își petrec aproape toată

viața în largul oceanului.

Primii șerpi au apărut acum 130 milioane de ani, aveau patru picioare și doi plămâni. Astăzi se cunosc 3000 de specii împărțite în grupe: șerpi primitivi care și-au păstrat cei 2 plămâni și al căror schelet păstrează reminiscențele picioarelor stămoșilor lor și șerpi evoluți care nu au decât un singur plămân și nu păstrează urme de picioare. Pitonii sunt singurii șerpi care au o pereche de picioare minuscule în partea posterioară a trupului și trăiesc numai în Africa.

Hrana acestuia constă în broaște, șoareci, șopârle, insecte și alți șerpi.

Înghițe și animale mai voluminoase decât corpul său datorită ligamentului elastic, care leagă cele două jumătăți ale mandibulei și a osului pătrat. În repaus, acesta are poziție orizontală. Când șarpele se hrănește, osul are poziție verticală, mărin d cavitatea bucală.

Dinții curbați spre interior rețin prada.

Alunecarea hranei prin faringe și esofag se dato rează elasticității acestor organe, secreției de salivă și lipsei sternului.

Aproximativ 400 de specii de șerpi din cele 3000 sunt veninoase (vipere, cobre, mambe, crotali). Dintre aceștia, cei mai mulți trăiesc în regiunile tropicale și subtropicale. Șerpii veninoși își mușcă victima cu o mișcare rapidă, in-

jectându-i toxine puternice care o ucid sau o paralizează rapid. Șerpii constrictori, de exemplu pitonul sau boa, își sufocă prada, încolăcindu-și inelele corpului în jurul acesteia. Astfel, prada se sufocă, pentru că nu mai poate respira, apoi este înghițită.

Chiriță Maria, clasa a VI-a B

Mic sau mare, șarpele rămâne șarpe.

Nicolae Măreș

Porumbeii

Încă de la vârsta de doi ani, am crescut printre porumbei, îi priveam de la răsăritul soarelui, până la apusul acestuia, cum planau deasupra mea și cum tăiau grațios norii cu viteza lor.

Vara, în sezonul competițiilor, îl asistam pe tatăl meu la toate etapele concursurilor la care participa. La antrenamente, mă ocupam chiar eu de supravegherea lor și aveam grijă ca apa și hrana lor să nu lipsească, dar nici să nu fie în exces. Eram încântată să îi privesc în timp ce fac tumburi printre nori, apoi dispar la înălțimi impresionante. Mereu mă întrebam cum se vede lumea de la o așa mare altitudine. Oare eu aș fi putut să văd lacuri, fluvii sau întinderi de locuințe sau păduri de foioase?

În toți acești ani, urmărindu-i regulat, am observat cum se dezvoltă un porumbel, de la împerecherea unui mascul și a unei femele, la depunerea ouălor, apoi la maturizarea puiului de pasăre.

Porumbelul face parte din categoria primelor animale domesticate de

om. Atestarea documentară arată că aceștia erau deja îmblânziți în urmă cu 7000 de ani. Păsările simbolizează pacea. Este un simbol divin, dar, totodată, este regăsit chiar și în biblie. Astfel, pe Arca lui Noe, porumbelul a avut rolul de a aduce vestea că țărmul este aproape, acest lucru simbolizând o nouă epocă de pace și lumină, prin a aduce o ramură de măslin.

Porumbeii ajung cu ușurință la 10-15 ani de viață și rămân loiali partenerului de viață.

Se împerechează începând cu a șasea lună de viață, depun ouă la 7-8 zile de la împerechere, dar ouăle sunt eclozate în 18-21 de zile, iar puii devin independenți la 55 de zile după aceea. Ambii parteneri se îngrijesc de clo-cirea ouălor. În primele zile de viață, puii sunt hrăniți cu un lapte special, provenit din gușă, bogat în proteine, iar acest fapt duce la dublarea greutatei puiilor în fiecare zi, în prima parte a vieții lor. Este o specie extrem de maleabilă din punct de vedere genetic, deoarece, din porumbelul sălbatic s-au descoperit peste o mie de alte rase, doar în țara noastră regăsindu-se peste 50.

Cea mai cunoscută rasă la nivel mondial este porumbelul voiajor, care se face remarcat prin capacitatea sa de orientare, fiind consemnate în mai multe cazuri situații în care aceștia s-au întors de la peste 3500 de kilo-

metri distanță. În România, porumbelul care a parcurs cea mai lungă distanță s-a întors la crescătoria sa, după ce a parcurs drumul către aceasta din Barcelona, Spania. De asemenea, în perioada războaielor, constituiau o modalitate de transmitere a mesajelor, din cauza lipsei mijloacelor tehnologice de comunicare. Acest lucru denotă faptul că au un simț al orientării senzațional, ce se bazează pe memoria vizuală, dar mai ales pe undele electromagnetice ale Pământului. Pe baza acestora, putând să se orienteze spre casă cu mai mare ușurință.

Cea mai cunoscută rasă românească este "Jucătorul de Galați", care s-a

format în județul al cărui nume îl poartă, în urmă cu peste 100 de ani. Acesta este apreciat pentru zborul său de mare înălțime, în foarte multe cazuri ajungând și la 3000 de metri înălțime, ceea ce-l face invizibil cu ochiul liber.

Totodată, este apreciat pentru durata foarte lungă de zbor, fiind consemnate în concursurile din România recorduri ce au fost reprezentate de un zbor neîncetat de douăsprezece ore. Un alt aspect interesant este faptul că, în timp ce zboară, face anu-

mite acrobații care poartă numele de tum sau joc. În unele țări asiatice, carnea acestor pasări este considerată o delicată, ajungând la prețuri de peste treizeci de euro/kilogram. În zona rurală, un preparat cunoscut este ciulamaua de porumbei.

Este foarte important ca în crescătorie să nu existe umiditate, ce poate cauza diferite boli, precum Salmonella, Coccidioza, Micoplasmoza, boli ce au ca și medii propice de dezvoltare locurile umede. Spațiul, volierele în care sunt ținute să se ventileze corespunzător, astfel încât oxigenul consumat să fie eliminat din crescătorie și să se mențină uscat printr-o ventilație corespunzătoare. Este important ca în locul în care acestea stau, să pătrundă razele soarelui, datorită proprietăților sale, precum împiedicarea dezvoltării bacteriilor sau a virusilor, iar pe de altă parte, ca și în cazul omului, ajută în fixarea calciului în oase. Fiecare pereche își alege un cat (etajeră de lemn) și își paăstrează locurile de odihnă și cuibărit. Preferă să stea în ploaie pentru a-și curăța penajul, iar în lipsa acesteia, se folosesc de cădițele amplasate și umplute de crescători. E o adevărată încântare să privești cum o mulțime de porumbei își dezvăluie penajul în fața picăturilor de ploaie!

Columbofilii utilizează la prepararea hranei, după rețete foarte bine tănuite de fiecare, în principal grâu, porumb, floarea-soarelui, mazăre, orz, sorg, mei, in, rapiță, orez și hrișcă. De asemenea, le trebuie asigurat pietriș

pentru fixarea calciului și digestie. Unii crescători folosesc bucăți de cărămidă pentru aceleași motive, precum și nisip de plajă cu cochilii și fragmente de cochilii.

În funcție de perioada sezonului și scopul pe care-l urmărește față de porumbei, crescătorii folosesc cereale și boabe bogate în proteine, în cazul perechilor care reprezintă matca (perechea alcătuită dintr-o femelă și un mascul), din care se reproduc pui sau mai sărace în proteine, când vine vorba de porumbeii ce participă la concursuri și nu trebuie să depășească o anumită greutate pentru a-și menține forma sportivă.

Porumbeii sunt vaccinați împotriva unor viruși ce pot cauza pierderi masive în randul acestora, spre exemplu paramixaoviroza.

Columbofilii au nevoie să cunoască mai multe date despre genetică, pentru împerecherea porumbeilor și formarea unor linii superioare ascendenților lor. Totodată, trebuie să stăpânească domenii, precum medicina, pentru identificarea bolilor, cauzele lor și tratarea afecțiunilor provocate de acestea. Este necesar să cunoască substanțele benefice ce ajută organismul să se recupereze rapid în urma antrenamentelor. Electroliții, glucoza, dextroză ajută la refacerea acestuia. Trebuie să aibă o memorie foarte bună pentru a identifica modul de manifestare a familiilor de porumbei, pentru că acestea se manifestă în moduri diferite. Unii pot performa în domeniul sportiv de la vârste fragede, alții doar la vâr-

sta la care devin maturi. Anumite familii se recuperează mai repede în urma efortului, altele mai greu, având nevoie de antrenamente mai dese sau mai rare.

Porumbeii sunt selectați în funcție de capacitatea de orientare și de a face față la efort pe termen lung, dar și din punct de vedere al capacității de a rezista împotriva anumitor boli și cea de recuperare după eforturi extreme.

Știați că...???

- În urma unui efort extrem, porumbeii își pierd mai mult de jumătate din greutate cu care au început. Este incredibil ce metabolism pot avea aceste păsări și capacitatea lor de a genera energie pentru un zbor de peste 22 de ore în continuu și o distanță de 3500 de kilometri.

- Aceste păsări au capacitatea de a scăpa de cel mai rapid animal de pe Terra, în pofida faptului că se pot deplasa cu viteze de maxim 100 de kilometri/oră. Aceștia sunt vânați de cel mai rapid prădător, șoimul călător, care atinge viteze de peste 300 de

kilometri pe oră în picaj. Strategia utilizată este una foarte autentică, în sensul că ei trebuie să-și păstreze calmul, zburând ca și cum nu au observat prădătorul ce se apropie cu acea viteză uluitoare

În fracțiuni de secundă, porumbeii schimbă direcția de zbor, fără ca prădătorul să mai poate acționa, întrucât, la o asemenea viteză, schimbarea direcției de zbor poate fi fatală pentru prădător.

Cel mai scump porumbel a ajuns la o valoare de 1.200.000 de euro, în urmă cu doi ani, numindu-se Armando, preotul care s-a datorat prestațiilor lui în competițiile internaționale câștigate.

Un antrenament se desfășoară în următorul mod:

-Porumbeii sunt eliberați și zboară în mod instinctiv în zona volierei, crescătorul având obligația de a cunoaște limitele și să dozeze efortul acestora, prin chemarea la hrană, în cazul în care aceștia depășesc limitele;

-Perioadele și frecvența antrenamentelor duc la diminuarea sau, după caz, la creșterea masei musculare în perspectiva concursurilor viitoare;

Cele mai cunoscute criterii sunt

cele de distanță, după modelul: primul venit este câștigător. Topul se realizează prin prisma inelelor individuale, ce conțin cipuri de identificare, care sunt introduse în dispozitive special concepute, atât la îmbarcare, cât și la sosirea din cursă, fapt ce elimină fraude.

Cea mai mare bucurie este aceea de a-ți ve dea porumbeii îngrijiți și antrenați de tine, participând la concursuri naționale, dar, mai ales câștigându-le. De cele mai multe ori, diferența este de câteva minute, astfel se schimbă locurile în clasament. Cu toate acestea, simt cea mai mare bucurie și satisfacție să privesc cum porumbeii pe care i-am crescut, se maturizează și pot participa la competiții la care doar visam când eram mică și admiram munca tatălui meu. Acum, după toată munca depusă, înțeleg ce înseamnă cu adevărat să lucrezi și să-ți dai silința, acestea aducând rezultate excepționale și sentimente de mândrie și bucurie. Consider că fiecare copil ar trebui să trăiască într-un astfel de mediu, unul în care să învețe ce reprezintă munca asiduă și să aprecieze fiecare lucru obținut prin stăruință.

Porojan Alessia, clasa a VIII-a A

*Numai când vei iubi un animal
vei simți iubirea cu toată inima.*

Anatole France

Plante

Florile de lotus

Floarea de lotus sau nufărul este o plantă acvatică care aparține familiei Nelumbonaceae. Este cunoscută și sub numele de lotus sacru. Frunzele de lotus sunt rezistente la apă și se ridică deasupra acesteia.

Oamenii au creat anumite mituri asupra florii de lotus. De-a lungul timpului a fost asemănată cu una dintre creațiile mistice ale naturii, ce reprezintă puritatea minții și a sufletului. În anumite religii și culturi asiatice, mai ales în budism și hinduism, lotusul este întruchiparea perfecțiunii.

O particularitate a nufărului este legată de modul în care se înmulțește: în momentul în care înflorește, acesta își aruncă semințele, iar budiștii au asociat această acțiune cu principiul cauză - efect: fiecare acțiune a oamenilor provoacă o reacție ce va fi trăită fie în această viață, fie într-o viață viitoare.

1. Lotusul alb - este o floare încântătoare, dar și foarte venerată. Se spune că înseamnă puritatea minții, calmul și seninătatea naturii umane, dar și perfecțiunea spirituală.

2. Lotusul roz - este asociat cu zeitățile cele mai cunoscute din toate culturile, inclusiv cu Buddha, care este și reprezentat cum stă așezat pe această plantă. Lotusul roz înseamnă iluminare.

3. Lotusul albastru - semnifică înțelepciune și cunoaștere; floarea de lotus albastră nu se deschide niciodată

complet, lucru corelat cu faptul că nu trebuie să încetezi să înveți și să atingi înțelepciunea în viață.

4. Lotusul roșu - reprezintă inima și simbolizează dragostea altruistă, pasiunea, compasiunea și bunătatea. Un lotus roșu complet înflorit simbolizează generozitatea.

5. Lotusul violet - semnifică misticismul, este o floare rară, iar în unele culturi este un simbol al spiritualității.

Proprietăți medicinale

Datorită faptului că este considerată o floare sacră, lotusul a atras foarte mulți cercetători de-a lungul timpului. Astfel, s-a stabilit că nuferii au proprietăți medicinale. Mai exact, frunzele acestei flori conțin anumite enzime care încetinesc îmbătrânirea, rădăcinile sunt bogate în vitamine și minerale (în special fier, vitamina B și vitamina C).

Dedu Ruxandra, clasa a VIII-a A

Magia lăcrămioarelor

Lăcrămioarele sunt plante erbacee, cunoscute pentru mirosul lor parfumat și înfățișarea suavă. Ele se întâlnesc sub mai multe denumiri - clopoțel, crin de vale, dumbrăvioară, mărgăritar sau iarba Sfântului Gheorghe.

Această specie de plante este împărțită în trei subspecii, aspectul lor fiind diferit în funcție de zona de pe glob în care ele cresc.

Astfel, în Eurasia, configurația lor este cea pe care probabil o cunoaștem cu toții - petale albe ce constituie o floare în formă de clopoțel. În China și Japonia, sunt regăsite cu fructe roșii și flori în formă de castron, iar a treia subspecie se găsește în Statele Unite ale Americii și are o dungă verde pe nervura principală a petalelor.

Lăcrămioarele au o tulpină cu lungimea de 15-25 de centimetri, ce este încadrată de două frunze mari, eliptice, cu nervatură arcuată. La capătul acesteia se află o inflorescență simplă. Florile sunt albe, cu peduncul scurt, plăcut și intens mirositoare. Fructele sunt bace sferice, de un roșu aprins.

Această comoară a naturii este întâlnită în păduri de foioase, tufărișuri, lunci, regiuni deluroase, pe câmpiile din Europa, Nordul Asiei și America de Nord. Deși par că provin din lacrimile de fericire ale Soarelui, ele preferă umbră parțială sau totală. Sunt găsite sub copaci sau arbuști și pot forma un covor. Au nevoie de umiditate permanentă pentru ca frunzele să nu se îngălbenească.

Atenție! Toate părțile plantei sunt extrem de toxice! În caz de ingerare, chiar și în cantități mici, ele pot provoca dureri abdominale, vărsături, precum și reducerea frecvenței cardiace. Infuzia, maceratul și tinctura de lăcrămioară se pot folosi, însă sub control medical, pentru tratamentul afecțiunilor cardiace, a migrenelor de natură nervoasă și a amețelilor, având totodată și efecte diuretice. Orice autoterapie este contraindicată, planta fiind extrem de toxică.

Apariția clopoțelilor este subiectul multor legende. Una dintre ele este

povestea tristă a doi copii de rege, o fată și un băiat, care trăiau într-un regat, înconjurat de grădini pline de flori. Ei primiseră la naștere daruri minunate: înțelepciune, frumusețe și cumințenie. După ce au împlinit zece ani, fata s-a îmbolnăvit de o boală nemiloasă și a murit. De supărare, băiatul regelui a început a plânge de nu s-a mai putut opri, iar lacrimile acestuia s-au transformat în niște flori albe, mici, care s-au așternut în grădinile în care cei doi copii obișnuiau să se joace. Florile au căpătat numele de „lăcrămioare”. Simbolistica acestor

flori sugerează gingășia, puritatea și reîntoarcerea fericirii. În trecut, în vremurile mult mai romantice decât cele de astăzi, fetele și băieții aveau obiceiul să culeagă lăcrămioare, pentru că exista credința că acestea aduc noroc în dragoste. Pentru creștinii europeni, lăcrămioarele simbolizează purificarea prin suferință, iar în Japonia ele sunt un simbol al reînnoirii.

Lăcrămioarele sunt niște flori delicate cu un miros plăcut și parfumat, au o istorie plină de magie și tristețe și sunt un cadou ce ar aduce bucurie oricui.

*Multe flori lucesc în lume,
Multe flori mirositoare!
Dar ca voi, mici lăcrămioare,
N-are în lume nici o floare
Miros dulce, dulce nume!*

*Voi sunteți lacrimi de îngeri
Pe pământ din cer picate,
Când prin stele legănate
A lor suflete curate
Zbor vărsând duioase
plângeri.*

*Sunteți fragede și albe
Ca iubita vieții mele!
Cu voi, scumpe strugurele,
Albe mărgăritărele,
Primăvara-și face salbe.*

*Dar deodată vântul rece
Fără vreme vă cosește!
Astfel soarta crunt răpește
Tot ce-n lume ne zâmbește...
Floarea piere, viața trece!*

Tănase Ilinca, clasa a VIII-a A

Lăcrămioare de Vasile Alecsandri

Prin lume

Cernobîl

Pe 26 aprilie 1986, la ora 01:23, reactorul 4 al centralei nucleare de la Cernobîl a explodat. În zilele ce au urmat, accidentul s-a transformat în cel mai mare dezastru nuclear din istoria omenirii. Daunele provocate de acest incident s-au întins pe jumătate de continent.

Localitatea Cernobîl, astăzi situată în Ucraina, găzduiește o istorie destul de sumbră, însă acest loc are o frumusețe neobișnuită. Deși poate părea melancolic, din pricina blocurilor părăsite, putem observa câteva locuri foarte frumoase.

Pădurea roșie înconjoară localitatea Cernobîl. O calitate interesantă a acestei păduri este culoarea sa veșnic roșie, ce este datorată cantităților mari de radiații absorbite de către frunzele copacilor. Putem spune că peste Cernobîl dăinuiește o veșnică toamnă.

Odată cu evacuarea locuitorilor, la numai patru zile după accident, orașul a devenit o fantomă, o capsulă a timpului. În prezent, nu a mai fost locuit de peste 30 de ani. Această circumstanță le-a permis animalelor, ce înainte erau pe cale de dispariție, să-și recapete habi-

tatul lor natural. Studiile arată că populația macacilor japonezi și a porcilor mistreți a crescut semnificativ. Numărul lor a crescut atât de mult și de repede, încât oamenii din zonă încearcă să oprească animalele din a distruge clădirile rămase în zonele unde oamenii s-ar putea întoarce într-o bună zi.

De aici putem extrage o idee destul de tristă: aceea că oamenii au fugit de pericolul radiației, ce nu permite dezvoltarea vieții, însă viața s-a dezvoltat și mai mult. Această dezvoltare nu îi este datorată lipsei de radiație, ci a lipsei omului, dovadă că omul este de fapt problema.

Rețelele de socializare și mass-media afirmă că animalele din zona Cernobîlului au suferit mutații genetice în urma incidentului de acum 35 de ani, însă nu este adevărat. Deși au existat câteva cazuri în care necuvântătoarele au dezvoltat astfel de mutații, numărul lor este foarte mic.

În prezent, din cauza conflictului din Ucraina, orașul nu poate fi vizitat, iar mișcarea mașinilor și a echipamentelor a îndepărtat fauna din oraș. Mișcarea solului de către vehicule a făcut ca nivelul de radiație de la Cernobîl să crească deoarece particulele radioactive ce se așezaseră pe pământ au fost mișcate.

Creșterea radiației prezintă un pericol atât oamenilor cât și animalelor.

Furtună Matei, clasa a VIII-a A

Alsacia

* Suprafață: 8280 km², 190 km lungime, 50 km lățime; reprezintă 1,23% din suprafața Franței;

* Populația: 1.89 milioane de locuitori (conform recensământului efectuat în 2017), incluzând alsacieni nativi și imigranți;

* Mediu rural: 904 comune, cu densitatea medie a populației de 220 locuitori pe km².

Această regiune fermecătoare a aparținut de-a lungul timpului fie Franței, fie Germaniei.

Astăzi, Alsacia face parte din Franța. A resimțit multe curente istorice și culturale, mulți dintre locuitorii ei fiind de etnie germană. Alsacia face parte din spațiului cultural al Europei Centrale.

În prezent, Alsacia este împărțită în două departamente, iar primele trei cele mai mari orașe sunt:

1. STRASBURG - „capitala”

Alsaciei și al optulea oraș din Franța ca număr de locuitori;

2. MULHOUSE - orașul care are cel mai mare procent de tineri sub 19

ani;

3. COLMAR - capitala vinurilor alsaciene.

Alsacia atrage, anual, mii de turiști cu satele pitorești și zonele viticole.

Imaginile dealurilor alsaciene cu viță-de-vie au făcut înconjurul lumii. Există chiar și un drum al vinului. Acesta străbate satele ale căror case colorate, alei pietruite, aranjamente florale și castele medievale încântă privirile vizitatorilor.

Traseul vinului Alsaciei începe de la Chatenois, un sat situat în centrul regiunii. Drumul continuă prin Saint-Hippolyte. Acest sătuc înconjurat de viță-de-vie și plin de flori este situat la poalele castelului medieval Haut-Koenigsbourg.

Bergheim, următoarea destinație de pe traseu, este una dintre puținele locații care și-a menținut zidurile fortificate intacte. Riquewihr, perla podgoriilor alsaciene, este unul dintre următoarele sate prin care trece drumul. Aici găsim nenumărate case construite pe jumătate din lemn. Casele sunt în nuanțe de roșu, verde și galben strălucitor adăugând o amprentă pitorească locului. Drumul vinului alsacian se oprește la Thann, un loc istoric, renumit pentru biserica sa gotică și pentru viile de pe versanții muntelui Rangen.

O simplă plimbare prin Strasbourg îți dă sentimentul că, deși te afli în Franța, te plimbi prin Germania.

Strasbourg păstrează atmosfera unui oraș din Imperiul Roman, însă clădirile elegante, cu acoperișuri și mansarde, sunt tipic franceze.

Grande Ile este inima orașului, înconjurată de un râu. Kleber este piața principală.

În apropiere, se află Palatul Gutenberg. De asemenea, Strasbourg este sediul Parlamentului European.

ȘTIAȚI CĂ...

* ...timp de 227 de ani, catedrala

din Strasbourg a fost cea mai înaltă din lume, având 142 m înălțime?

* ...Cité du Train este cel mai mare muzeu de locomotive din lume, cu 103 exponate și 15000 de m²?

* ...centrul medieval al orașului Colmar este atât de frumos încât este aproape imposibil să faci o fotografie nereușită?

* ...după ce a fost contestată timp de secole, de Franța și Germania, Alsacia rămâne un personaj care le combină pe amândouă?

Marin Alexia, clasa a VII-a A

Ibiza

Ibiza, sora mai mică a insulei Mallorca, numită după arhitectura sa și „Insula Albă”, este a treia insulă ca mărime din arhipieleagul Balearelor.

Împreună cu vecina sa mai mică, Formentera, alcătuiește grupa Insulelor Pituiuse sau „Insulele pinilor”.

Este o insulă mică: 45 km lungime și 25 km lățime. Se află în vestul Mediteranei, la 80 de kilometri sud-vest de Mallorca. Insula a fost un punct strategic de mare importanță în Antichitate și a fost locuită de fenicieni și cartaginezi. Are câteva situri arheologice notabile, relicve din care sunt găzduite în Muzeul de Arheologie din orașul Ibiza, numit și La Vila. Relieful deluros al insulei, culminând cu „La Atalaya” (475 de metri), este trunchiat în coasta nordică centrală pentru a forma o coastă bravă (coasta accidentată) cu stânci care depășesc 240 de metri și pătrunsă de calas (goluri mici). Există mai multe zone joase irigate, iar dealurile sunt terasate intensiv.

Agricultura este în principal de subzistență, dar migdalele, smochinele

uscate și caisele sunt exportate. Sarea produsă prin evaporarea apei de mare, a fost principalul export de secole. Surplusul de pește și cărbune pentru nevoile locale sunt, de asemenea, trimise pe continent.

Mulți dintre locuitori trăiesc în ferme și sate mici împrăștiate pe toată insula. De la sfârșitul secolului al XX-lea, populația din Ibiza a crescut considerabil, datorită imigrației și turismului care înflorește ca urmare a climei blânde de iarnă a insulei și a plajelor sale. Orașul Ibiza, San Antonio și Santa Eulària del Río sunt locurile cele mai populate. Insula a fost desemnată în Patrimoniul Mondial UNESCO în 1999 pentru ecosistemele sale unice și diverse.

Ibiza este considerată a fi o destinație turistică populară, mai ales datorită vieții de noapte bine-cunoscute și uneori agitate bazate pe cluburi de noapte, centrate pe două zone: orașul Ibiza, capitala insulei pe malul sudic și Sant Antoni la vest. Reputația sa privind viața de noapte agitată este perfect justificată. Orașul Ibiza are cea mai mare concentrație de cluburi și discoteci față de oricare alte orașe din Europa.

Cu toate acestea, insula nu și-a pierdut complet caracterul tradițional. Nordul insulei este acoperit de livezi de măslini, smochini și migdali, coline înverzite, iar zona de coastă este presărată cu golfuri stâncoase.

O importantă revoluție culturală s-a produs în anii 70, odată cu ajungerea unui număr mare de artiști și refugiați din Europa Centrală, în timpul celui De-al Doilea Război Mondial, care i-a oferit insulei Ibiza caracterul cosmopolit, multiethnic.

Din punct de vedere al climei, insula are vara caldă, iar în sezonul de iarnă (octombrie - martie) sunt în medie 6 ore de soare pe zi și o temperatură maximă cuprinsă între 14 - 23 grade Celsius, iar cea minimă în jur de 7 - 15 °C (deci, o temperatură medie anuală de circa 15 grade Celsius).

Numărul plajelor din insula Ibiza este de circa 50. Acestea au o frumusețe aparte, cu nisip fin și ape de un albastru cristalin. Există plaje pentru familii, plaje solitare și plaje animate.

Ibiza este renumită și pentru peisajele sale naturale, spectaculoase și impresionante. Unul dintre locurile unde poate fi admirat un asemenea peisaj este Cala d'Hort, în fața căreia se află stânca Es Vedra.

Bucătăria locală din Ibiza este de obicei mediteraneană. Dintre cele mai comune produse culinare ale insulei, se remarcă dulciurile, cunoscute sub numele de *flaons*. Alte feluri de mâncare sărate, includ *sofrit pagès*, *bullit de peix* (tocană de pește), *arròs de matança* (orez cu carne de porc) și *arròs a la marinera*.

Deși recunoscută de cei mai mulți pentru cluburi și viața de noapte, este important de menționat că mari porțiuni ale insulei sunt înregistrate ca situri ale Patrimoniului Mondial

UNESCO. Un exemplu notabil îl constituie zidurile renașcentiste din orașul vechi, care au primit statutul de patrimoniu mondial UNESCO în 1999. Sunt unele dintre singurele ziduri renașcentiste din lume care nu au fost demolate, iar o parte din zidul medieval este încă vizibilă.

Enăchescu David, clasa a VIII-a A

*Libertatea călătoriei deschide mintea
către niște posibilități nelimitate. Dacă
nu faci nimic neașteptat, nimic
neașteptat nu ți se va întâmpla.*

Fay Weldon

Rețete culinare

Salata boeuf

* Salata de vită sau așa-zisa salată de boeuf a fost, pentru prima dată, preparată în 1860, de bucătarul Belgian Lucieu Oliver, la restaurantul Ermitaj din Moscova.

* Rețeta originală s-a păstrat până în 1905, când s-a pierdut; aceasta cu prindea delicatese scumpe: carne de vânat și rac.

* După 1905, numeroși bucătari din estul Europei au inventat rețete asemănătoare, înlocuind vânatul cu carne de vită, pui sau lăsând doar legumele, fără carne. A devenit un fel de mâncare în țări ca Rusia, Polonia sau România, cu aliamente, în funcție de gastronomia regională.

Salata de boeuf se pregătește astfel:

* se pun la fiert: carnea de vită sau de pui, morcovi, patrunjel, țelina, cartofi;

* se taie apoi delicat în cubulețe mici pentru a nu strica aspectul alimentelor fierte;

* se amestecă cu mazăre fiartă, castraveți, gogonele în saramură și gogoșari în oțet. Toate murăturile se vor tăia tot în cubulețe;

* amestecăm legumele, murăturile cu muștar și maioneza, sare, piper și condimente ce vor oferi savoare preparatului;

* compoziția se așază pe un platou și se pune deasupra un strat subțire de maioneză, apoi se ornează în diferite forme, cu felii subțiri de ardei capia, măslina sau gogoșari.

Rețeta se poate prepara și fără carne, iar rezultatul va fi la fel de gustos și apreciat de cei ce vor degusta salata de boeuf!

Răduică Andra, clasa a VIII-a A

©divainbucatarie.ro

Rețetă persană

De la începutul civilizației, mai multe popoare au invadat și cucerit regiunea, expunând zona unor noi obiceiuri, credințe, idei și alimente și împrumutând, la rândul lor, obiceiurile și alimentele persane pe care le-au dus cu ei în țările de origine.

Mâncarea iraniană este adesea denumită „persană”. Acest lucru se datorează faptului că, până în 1935, Iranul a fost cunoscut sub numele de Persia, urmașul marelui imperiu al gloriilor și al înfrângerilor. Perșii au întemeiat un puternic imperiu între 500 și 330 î.Hr., cu o suprafață de 8 milioane km²! Bucătăria persană este una dintre cele mai mari gastronomii ale lumii, înfloritoare timp de secole care, la înălțimea Imperiului Persan, a cuprins un număr impresionant de state. Ea rămâne, incontestabil, haute cuisine, printre gastronomiile prezente astăzi în Orientul Mijlociu.

Repertoriul de preparate este bogat, divers și foarte rafinat, bazat pe tehnici culinare complexe. Ele sunt impregnate cu flori proaspete și ierburi cum ar fi petalele de trandafir, schinduful și menta; condimente precum șofranul, sumacul și cardamomul; fructe precum rodiile și afinele; toate tipurile de citrice și nuci, îndeosebi fistic (n.b. alături de SUA, Iranul este lider mondial în producția și cultivarea fisticului).

Dacă acest set de ingrediente sună familiar, este vorba despre faptul că bucătăria persană a influențat bucătăria din Orientul Mijlociu, Maroc, Insulele Indiene și Turcia (n.b. multe dintre preparatele arăbești și turcești își trădează, prin denumire, originile persane), însă și ea este analizată din perspectiva influențelor suferite, așa cum am arătat mai sus.

Babilonienii vechi, asirienii, grecii, romanii și turcii sunt doar câteva dintre grupurile care au influențat cultura iraniană și bucătăria ei, însă aceasta rămâne statornică propriului stil, fiind diferită de cea a vecinilor săi mai mult sau mai puțin îndepărtați.

Seyedin Artin, clasa a VIII-a A

Ciorbă de burtă

Ciorba de burtă este una dintre preferatele românilor. Rețeta ciorbei de burtă?

Tipul de burtă sau cum se prepară burta?

Ciorba de burtă este gustoasă dacă o prepari corect. Este minunată dacă se gătește cu burtă crudă, dar poate fi preparată și cu burtă prefierată sau congelată.

Bazele acestei ciorbe sunt oasele de vită, ele dau gustul și consistența lipicioasă.

Am decis să pun în ciorbă capete de oase cu tot cu capsula articulară, fără aceste componente nu există ciorbă de burtă! Să nu faceți greșeala de a pune în ciorbă rondele de rasol, care sunt foarte cărnoase și strică complet gustul de burtă în ciorbă, de asemenea, nu puneți nici zarzavaturi.

Sunt multe variante de preparare, iar eu o să vă prezint una dintre ele. În cazul în care nu vă place ciorba de burtă, puteți cu ușurință să schimbați burta cu carne de vită sau de pui pentru a face ciorbă rădăuțeană.

Din cantitățile care sunt prezentate mai jos, puteți face aproximativ 5-6 litri de ciorbă.

* Timp de preparare - aproximativ 30 minute;

* Timp de gătit - aproximativ 3 ore;

Ingrediente:

* 1 kg oase de vită ;

* 2 kg burtă congelată sau proaspătă;

* 3 foi de dafin (opțional);

* 1 lingură de boabe de piper negru;

* 4 litri de apă rece + 4 lingurițe de sare;

Pentru final:

* Un morcov ras, călit cu o lingură de ulei;

* 15 căței de usturoi zdrobiți;

* 6 gălbenușuri;

* 400 ml smântână lichidă pentru gătit;

Ciorba de burtă se poate servi în funcție de preferințe, cu oțet, ardei iuți, smântână și pâine.

Cum se prepară ciorba:

Primul lucru pe care îl fac este de a pune oasele într-o oală mai largă, cu 4 litri de apă rece, 4 lingurițe de sare, apoi se adaugă foile de dafin și boabele de piper. Am lăsat apa pe foc, până a început să fiarbă, în timp ce este pe foc, trebuie să înlăturați spuma ce se depune pe suprafața ei. După aceea, am redus focul la minim și am acoperit pe jumătate oala.

Între timp, am lăsat oasele două ore la fiert; în cele din urmă, după cele două ore, am stins focul și am scos oasele; după aceea, am strecurat supa și am mutat-o în altă oală.

Acum trebuie să adăugăm și burta. Primul pas este de a tăia burta în fâșii sau în bucăți cât mai diferite, apoi am așezat supa de oase într-o oală de 8 litri, iar după aceea, am acoperit cu 2 litri de apă, am așteptat până a început să fiarbă și am așezat bucățile de burtă. După acest procedeu, am lăsat să clocotească timp de o oră.

Am lăsat oala la foc mic și am scos burta, punând-o într-o strecurătoare, Trebuie să separăm membranele groase care nu se pot fierbe. Lăsăm să se răcească puțin, iar după ce am înlăturat cu atenție toate membranele, putem tăia burta în formă de tăieței.

Burta cu cartilajele de os sunt puse din nou la fiert pentru 20-25 min. Acum, ciorba de burtă este gata, iar recomandarea mea, înainte să scoateți ciorba de pe foc, este să gustați 2-3 tăieței pentru a fi siguri că este gata;

Am curățat și zdrobit cei 15 căței de usturoi și am amestecat cu 3 lingurițe de apă rece, apoi am turnat-o în ciorbă;

Am separat 6 gălbenușuri și le-am așezat împreună cu smântâna gătită și cu o linguriță de sare într-un castron, iar cu un tel, am amestecat compoziția bine. În timp ce amestecăm, trebuie să punem câte un polonic de ciorbă fierbinte; în total, ar trebui să fie 5-7 polonice de supă. Amestecăm bine compoziția pentru a omogeniza smântâna cu gălbenușurile.

La final, turnăm toată compoziția în oala principală; focul trebuie stins, apoi amestecăm bine pentru nu a se coagula galbenușurile și nici smântâna să nu se brânzească,

Acum ciorba de burtă este gata, doar trebuie să o turnăm în castron pentru a o savura. Poate să fie servită alături de un ardei iute sau de pâine!

Poftă bună!

Burleanu Mihnea, clasa a VIII-a A

Divertisment și cultură

Hochei

Hocheiul este un sport de iarnă, olimpic, de echipă, care se joacă cu crose și un puc.

În România, este un sport mult prea puțin promovat. Dovada constă chiar în faptul că Bucureștiul, capitală europeană, nu are în prezent un patinoar olimpic. Sportivii legitimați sunt nevoiți să se antreneze prin mall-uri sau să străbată kilometri întregi până în Otopeni, unde se află patinoarul Allianz - Tiriatic Arena, dezvoltat conform normelor internaționale și în acord cu indicațiile Federației Internaționale de Hochei.

Aici, în decembrie 2016, am făcut primii pași pe patine. De atunci și până în prezent, am fost nelipsită de la patinoar.

Inițierea în hochei am început-o la echipele susținute de Fundația Tiriatic, unde a fost înființată, ulterior, o echipă exclusiv de fete.

Încet, dar sigur, s-a creat o echipă puternică cu care am participat la competiții și campuri internaționale (Italia, Slovacia, Ungaria, Germania, Austria).

Dincolo de efortul și munca depuse, am creat prietenii strânse, o ECHIPĂ.

În prezent, fac parte activ din echipa de hochei a clubului ACS Olimpia, la categoria de vârstă Under 14. Antrenamentele sunt foarte bine structurate: antrenament pe uscat și antrenament pe gheață. Acesta, la rândul lui, este împărțit în: tehnici de patinaj (pentru că... da, în hochei, patinajul este cheia) și jocul de hochei propriu-zis.

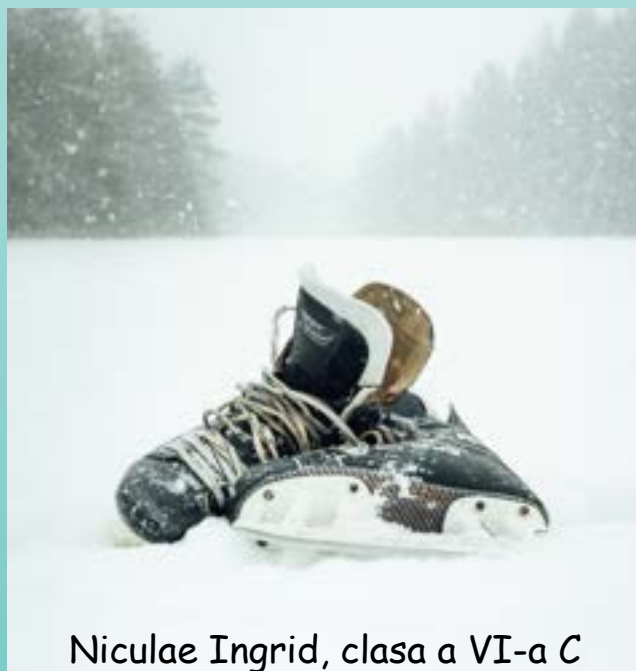
În fiecare sezon sportiv, partici-

păm la singură competiție națională, organizată în județul Harghita: Transylvanian Hockey League (THL)-concurând cu echipe puternice din toată țara.

Anul trecut, în 2022, am participat la „Alander Cup” din Fussen, Germania. Acest schimb de experiență cu echipe internaționale ridică mult nivelul de joc, fiind puși în fața unor situații noi, diferite de stilul de joc din România. Experiența pe care o oferă un meci nu se compară cu niciun antrenament sau camp de pregătire.

Ca o concluzie: efortul trebuie apreciat și munca încurajată, dincolo de rezultatele obținute. De aceea, consider că sportul nu este numai despre competiții, ci și despre atitudinea în fața înfrângerilor și victoriilor.

Pentru mine este un stil de viață, de la antrenamente de 4-5 ori pe săptămână, până la vacanțe de vară petrecute împreună și zile de naștere, petreceri de Crăciun pe patine.

Niculae Ingrid, clasa a VI-a C

Tenis

Tenisul este un sport cu racheta care poate fi jucat individual împotriva unui singur adversar (simplu) sau între două echipe a câte doi jucatori (dublu). Fiecare jucător folosește o rachetă de tenis pentru a lovi o minge de cauciuc, acoperită cu fetru peste sau în jurul unui fileu și în terenul adversarului. Obiectivul jocului este să manevreze mingea în așa fel, încât adversarul să nu poată juca o întoarcere validă. Jucătorul care nu poate întoarce mingea, nu va câștiga punctul în timp ce celălalt jucător îl va câștiga.

Tenisul este un sport olimpic și se joacă la toate nivelurile societății și la toate vârstele. Sportul poate fi jucat de oricine poate ține o rachetă, inclusiv de persoanele în scaun cu rotile. Jocul a luat naștere în Birmingham, Anglia, la sfârșitul secolului al XIX-lea ca tenis de gazon. Avea conexiuni strânse, atât cu diverse jocuri de câmp (gazon), cum ar fi croquet și bowls, cât și cu sportul mai vechi, numit astăzi tenis adevărat. În cea mai mare parte a secolului al

XIX-lea, de fapt, termenul se referea la tenisul adevărat, nu la tenisul de gazon.

Regulile tenisului modern s-au schimbat puțin din anii 1890. Două excepții sunt ca, din 1908 până în 1961, jucătorul care servește, a trebuit să țină tot timpul un picior pe pământ și adoptarea timebreak-ului în anii 1970. O adăguare recentă la tenisul profesional a fost adoptarea tehnologiei de revizuire electronică, cuplată cu un sistem point-challenge, care permite unui jucător să conteste decizia unui punct, un sistem cunoscut sub numele de Hawk-Eye.

Tenisul este jucat de milioane de jucători pentru agrement și este de asemenea, un sport popular pentru spectatori în întreaga lume. Cele patru turnee de Grand Slam (numite și Majore) sunt deosebit de populare: Australian Open se joacă pe terenuri cu suprafața dură, French Open pe terenuri cu zgură roșie, Wimbledon pe terenuri cu iarba și US Open pe terenuri cu suprafața dură.

Jucătorii profesioniști de tenis beneficiază de aceleași avantaje ca majoritatea personalităților sportive de top: îmbrăcăminte, echipament și recomandări. La fel ca jucătorii altor sporturi individuale, cum ar fi golful, nu sunt salariați, ci trebuie să joace și să termine foarte bine pentru a obține premii în bani.

În ultimii ani, jucătorii de tenis profesioniști au fost batjocoriți de tabloide și de fani pentru zgomo-
tul involuntar sau deliberat cauzat de loviturile puternice pe care trebuie să le facă jucătorii. Această controversă a stimulat Comitetul de Grand Slam, Asociația Internațională de Tenis și Asociația de Tenis Feminin să ceară jucătorilor tehnici să evite strigătele.

Cel mai vechi turneu anual de tenis din lume a avut loc la Leamington Lawn Tennis Club din Birmingham în 1874. Acesta a fost cu trei ani înainte ca All England Lawn Tennis and Croquet Club să organizeze primele campionate la Wimbledon, în 1877.

Primele campionate au culminat cu o dezbatere semnificativă cu privire la modul de standardizare a regulilor. Tenisul pe gazon a devenit extrem de popular în Marea Britanie, înlocuind practic în 1875 croquetul și badmintonul ca jocuri în aer liber atât pentru bărbați cât și pentru femei.

În 1874, Mary Ewing Outerbridge, o tânără americană, s-a întors din Bermuda cu un set de sphairistikè. A devenit fascinată de jocul de tenis după ce i-a văzut pe ofițerii armatei britanice jucând. Ea a amenajat un teren de tenis la Staten Island Cricket Club din Camp Washington, Tompkinsville, Staten Island, New York. Primul campionat național american s-a jucat acolo în septembrie 1880. Un englez pe nume OE Woodhouse a câștigat titlul de simplu și o cupă de argint în valoare de 100 de dolari, învingând pe canadianul IF Hellmuth. A

existat și un meci de dublu câștigat de o pereche locală. La fiecare club existau reguli diferite. Mingea din Boston era mai mare decât cea folosită în mod normal în New York.

La 21 mai 1881, a fost înființată cea mai

veche organizație de tenis la nivel național din lume, Asociația Națională de Tenis din Statele Unite (astăzi Asociația de Tenis a Statelor Unite) pentru a standardiza regulile și a organiza competiții. Campionatul Național Masculin din SUA, astăzi US Open, a avut loc prima dată în 1881 la Newport Casino, Rhode Island. Campionatele naționale de simplu feminin din SUA au avut loc pentru prima dată în 1887 la Philadelphia.

Tenisul a devenit popular și în Franța, unde Campionatele Franceze datează din 1891, deși până în 1925 a fost deschis doar jucătorilor de tenis care erau membri ai cluburilor franceze. Astfel, Wimbledon, US Open, French Open și Australian Open (datând din 1905) au devenit și au rămas cele mai prestigioase evenimente din tenis.

Împreună, aceste patru evenimente sunt numite Majors sau Slams (un termen împrumutat din bridge, mai degrabă decât din baseball).

În 1913, a fost înființată Federația Internațională de Tenis pe Gazon (ILTF), astăzi Federația Internațională de Tenis (ITF); ea a înființat trei turnee oficiale drept principalele campionate ale zilei. Campionatele Mondiale pe iarbă au fost acordate în

Marea Britanie.

Campionatele Mondiale pe suprafață dură în Franța; termenul „suprafață dură” era folosit pentru terenurile de zgură la acea vreme. Unele turnee au avut loc însă în Belgia. Campionatele Mondiale pe teren acoperit pentru terenurile interioare au fost acordate anual; Suedia, Franța, Marea Britanie, Danemarca, Elveția și Spania au găzduit fiecare turneul. La o întâlnire care a avut loc la 16 martie 1923 la Paris, s-a renunțat la titlul de „Campionat Mondial” și a fost creată o nouă categorie de Campionat Oficial pentru evenimente din Marea Britanie, Franța, Statele Unite și Australia - evenimentele de astăzi de Grand Slam.

Dalacu Veronica, clasa a VII-a B

Sunt fericit să fiu jucător de tenis și am făcut aceasta alegere la 12 ani. Dar în mod clar, dacă nu aș fi fost jucător de tenis, mi-ar fi plăcut să fiu unul de fotbal.

Rafael Nadal - tenisman spaniol

Polo

Se zice că înotul lucrează aproape toți mușchii din corpul tău, așadar este considerat și printre cele mai grele sporturi. Ei bine, William Wilson a considerat că este prea plictisitor.

Considerat și părintele waterpolo-ului, William Wilson s-a născut la Londra, în anul 1844, din părinți scoțieni. Acesta fiind membru al clubului „London Swimming Club” a observat că după un timp antrenamentul înotatorilor „swimming exhibitions” erau monotone și plictisitoare. Simțind nevoia de divertisment, într-o zi, el a adus o minge de fotbal, a aruncat-o în apă, fiecare înotător astfel începând să înoate către minge, să o prindă, și să o paseze unul altuia. Era ceva nemaivăzut pentru el astfel că jocul a început să prindă destul de repede. La acea vreme, „fotbalul acvatic” trebuia plasat cu mâinile la un punct stabil, astfel încât, William

Wilson a luat hotărârea de a pune

în apă niște stâlpi de poartă (asemănătoare celor folosite în fotbal), permițând jucătorilor să arunce mingea înăuntru. Așadar, noul sport a avut atât de mare succes, încât la data de 12 mai 1870, în cadrul unei reuniuni ai membrilor „London Swimming Club”, s-a alcătuit un comitet pentru stabilirea regulilor, însă nu se stabiliseră încă regulile decât peste patru ani când primul regulament a căpătat prima sa formă. Primul meci oficial de polo pe apă sau waterpolo a fost jucat în Crystal Palace Plunge, în Londra. Când a fost stabilită lovitura Trudgeon, până în 1880 în Scoția, polo pe apă a devenit într-un final un sport mai rapid, iar modul de a marca un gol s-a schimbat în aruncarea mingii într-o cușcă de 10 metri înălțime și 3 metri adâncime.

După 12 ani, Anglia organizează în anul 1888, primul campionat de waterpolo din lume. La început doar patru echipe au luat parte la acest campionat, din pricina distanțelor dintre orașe și dificultăților de transport.

Prima campioană a jocului a fost „Midlands Club Burton”, iar din anul 1894 și până în anul 1901 supremația a fost ținută de „Manchester Osborne Club” care avea să reprezinte Marea Britanie la Olimpiada de la Paris din 1900.

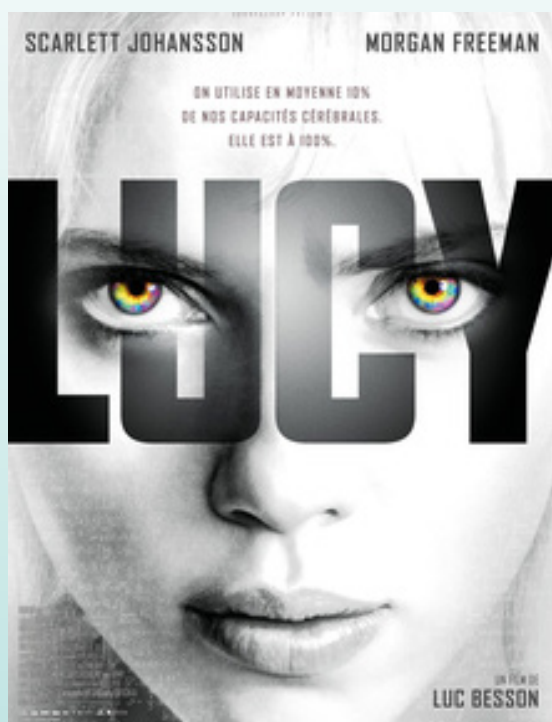
În secolul următor, polo-ul în apă trece repede granițele, ajunge în Europa și, în final, peste ocean, în Statele

Unite ale Americii unde John Robinson organizează prima echipă de polo "Boston Athletic Association", în anul 1888. Prima țară în care s-a jucat polo a fost Belgia, tot în același an. Urmașii Belgiei au fost (în ordine cronologică): Germania și Austria (începând cu anul 1894), Franța (în 1897), Italia (în 1900), Ungaria (fiind țara care va crea școala de polo în secolul următor) și Suedia (1906).

Ilinca Diana, clasa a VIII-a A

Lucy

Lucy este un film de acțiune science-fiction scenarizat și regizat de Luc Besson. Filmul a fost filmat în Taipei, New York City și Paris, având-o pe Scarlett Johansson care joacă rolul principal de Lucy, Morgan Freeman jucându-l pe Profesorul Samuel Norman, Choi Min-sik în rolul lui Mr. Jang și Amr Waked reprezentându-l pe polițistul Pierre Del Rio.

Scenariul filmului:

La începutul filmului noul iubit al lui Lucy o roagă să trimită o servietă la recepția unui hotel din Taipei, ea refuzând. Richard, iubitul ei, este împușcat de lucrătorii unui stăpân al drogului, Mr. Jang, astfel Lucy este nevoită să îi trimită servietă. Când ea ajunge sus descoperă că în servietă se află patru pachete cu droguri pe nume CPH4.

Aceasta este capturată și o pungă îi este cusută în abdomen fără voința sa, fiind trimisă în Europa, la fel ca alți trei. Lucy este ținută în captivitate iar, este lovită în abdomen și punga se

sparge, simțindu-se rău. Acest drog i-a dezvoltat capacitatea creierului atât de mult încât a dezvoltat puteri supranaturale, de exemplu telepatia, telekinezia, călătoria în timp și capacitatea de a nu simți durere, folosindu-le să omoare oamenii care o țineau în captivitate.

Ea se duce la un spital, iar doctorii îi spun că această substanță este produsă în cantități mici de femeile însărcinate pentru a oferi fetoșilor energie pentru a se dezvolta. Lucy se duce la Mr. Jang și extrage telepatic informațiile unde se află ceilalți trei oameni care aveau pungile cu droguri. Lucy ajunge în Paris, se duce la o secție de poliție să le spună că alți trei oameni sunt în trei țări diferite având droguri în ei. Cu ajutorul ei poliția găsește acei oameni și scot drogurile din ei. După aceea, aceasta se duce la un om de știință, pe nume Samuel Norman care studia capacitatea creierului.

Când ajunge la profesorul Norman ea îi spune că probabil a deblocat o mare majoritate din capacitatea mentală și că o să moară în 24 de ore. În laboratorul profesorului, Lucy, îi povestește tot ce i s-a întâmplat și despre puterile sale. Ea îi roagă pe oamenii de știință să o injecteze cu celelalte trei pungi de droguri pentru a își folosi sută la sută din capacitatea mentală.

Lucy se transformă într-o substanță neagră care se răspândește pe toate computerele. Cu ajutorul acestora ea călătorește mental în timp până la cel mai vechi strămoș.

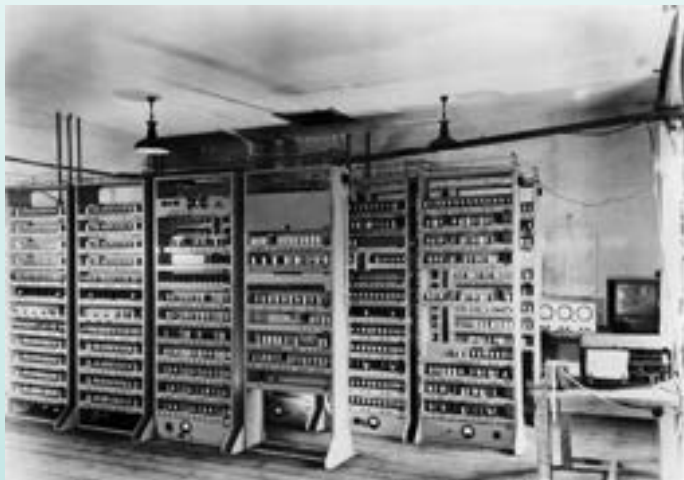
Mr. Jang vine în universitatea unde se află Lucy cu lucrătorii săi pentru

a o omorî. Poliția deja era în universitate deoarece știau că o să vină. Mr. Jang ajunge în laborator și îi pune pistolul la cap, dar nu reușește să o omoare, deoarece ea deja a ajuns la capacitatea mentală de sută la sută. Polițistul Pierre Del Rio îl împușcă pe Mr. Jang iar Lucy dispare și lasă pe computer un mesaj spunând „Sunt peste tot”.

Nainer Ilinca, clasa a VIII-a A

Componentele calculatorului

Un calculator, numit și sistem de calcul sau computer, folosește liste de instrucțiuni numite programe sau aplicații și prelucrează date și informații.

În zilele noastre, calculatoarele se construiesc din componente electronice precum: circuite integrate, componente semiconductoare discrete (tranzistori, diode etc.) și componente pasive (rezistoare, condensatori, bobine ș.a.m.d.), toate extrem de miniaturizate. Cu aceste componente electronice se fabrică plăci de bază, plăci video, sisteme de procesare, carduri de memorie și opțional, plăci de extensie, în general prin tehnologia SMD (Surface Mounted Devices). Pentru conectarea la unitatea de calcul (calculator) se folosesc echipamente periferice: cum ar fi tastatura, mouse-ul, scanerul, microfonul - care introduc date în calculator, dar și dispozitive de ieșire cum sunt: monitorul, difuzorul și imprimanta.

I. SCURT ISTORIC:

Calculul științific a fost o parte vitală în prima jumătate a secolului al XX-lea datorită progreselor înregistrate în electronică și electromecanică. Apoi apariția computerelor digitale a dus la abandonarea dispozitivelor analogice tradiționale.

Prima mașină analogică a fost creată de Sir William Thomson în colaborare cu Edward Roberts și Alexander Légy și tot ei, au introdus metoda de analiză a tiparelor mareelor în anii 1860. Fiind foarte avansată tehnologia analogică, în anul 1938, oamenii de știință au construit primele calculatoare electromecanice. Acestea foloseau întrerupătoare electrice care comandau relee mecanice pentru a efectua calculul. Așadar, aveau o viteză scăzută de operare și au fost în cele din urmă înlocuite de calculatoare electrice, care foloseau inițial tuburi cu vacuum (tuburi electronice). Primul calculator de acest tip a fost Z2 construit de germanul Konrad Zuse în anul 1939. Peste doi ani, în 1941, Zuse a construit Z3, primul computer electromecanic digital, complet automat și programabil. Acesta a fost construit cu 2000 de relee, care funcționa la o frecvență de ceas de aproximativ 5-10 Hz. Codul se stoca pe film perforat, în timp ce datele puteau fi păstrate

în memorie de 64 de cuvinte. În anul 1930, Tommy Flowers, lucrător la poșta din Londra, dorea să implementeze componente electronice în sistemul poștei pentru a face munca de sortare a corespondenței mai ușoară. În America, John Vincent Atanasoff și Clifford E. Berry au dezvoltat și testat Atanasoff-Berry Computer (ABC) în 1942, primul „calculator digital electronic automat”. ABC avea 300 de tuburi cu vacuum, condensatori și un tambur rotativ. În Al Doilea Război Mondial decriptarea mesajelor codate era foarte importantă pentru a afla planurile inamicului. Spărgătorii de coduri britanici de la Bletchley Park aveau nevoie de un sistem de calcul foarte avansat pentru a ține pasul. Flowers a fost rugat de către Max Newman să construiască un computer numit Colossus. Construcția acestui dispozitiv a durat unsprezece luni de la începutul lunii februarie 1943. După un test în decembrie 1943, Colossus a fost expedit la Bletchley Park, unde a fost livrat la 18 ianuarie 1944 și a decodat primul său mesaj pe 5 februarie. Pentru a ține pasul cu englezii, americanii au construit ENIAC (Electronic Numerical Integrator and Computer) în anul 1945. Mașina era imensă, cântărind 30 de tone, folosea 200 de KW de energie electrică și conținea peste 18.000 de tuburi vid, 1.500 de relee și sute de mii de rezistențe, condensatoare și inductori. La fel ca și Colossus, un „program” pe ENIAC a fost definit de stările cablurilor și comutatoarelor sale, foarte departe de mașinile

electronice cu program stocat care au venit ceva mai târziu.

Proiectarea logică a computerului, denumit CIFA-1 (Computerul Institutului de Fizică Atomică), a fost începută în 1953 la Institutul de Fizică Academiei din Măgurele sub conducerea lui Victor Toma. La acea vreme a câștigat multă atenție deoarece folosea 1500 de tuburi vacuum, memorie cu magnet cilindric și codul mașină. Calculatorul CIFA-1, cu o viteză de procesare de 50 de operații pe secundă, a fost terminat în 1957. După doi ani de funcționare, a fost scos din funcțiune și nicio piesă nu a supraviețuit astăzi.

II. FUNCȚIONAREA:

Calculatoarele funcționează procesând biți - un flux de impulsuri electrice reprezentând formule binare formate din 1 sau 0. Un calculator procesează informația cu ajutorul porților logice formate din tranzistoare. Când aceasta permite trecerea curentului electric, apare un semnal 0, iar, dacă tranzistorul nu permite

trecerea curentului electric, un semnal de tip 1.

III. COMPONENTE:

Calculatorul personal este cel mai utilizat și este alcătuit din aceste componente vitale:

Placa de baza (engleză: mother-board) - este placa principală a unui calculator, o componentă hardware complexă pe care sunt montate toate componentele fizice ale calculatorului. Aceasta conține socket-ul, unde stă procesorul. Sloturile de memorie sunt localizate în dreapta /stânga procesorului. Se mai află și sloturile de extensie (placa de sunet,

placă video, ș.a.m.d) și cele de stocare tip M.2. Mari companii care produc aceste plăci: Gigabyte, Asus (cu gamele sale de gaming, cum ar fi: ROG sau TUF), ASRock, EVGA și MSI.

Procesorul - Unitate Centrală de Procesare (CPU - Central Processing Unit) - Unitatea centrală de procesare (sau CPU) este nucleul unui sistem informatic. Execută instrucțiuni prin efectuarea de operații aritmetice și logice de bază, precum și funcții de intrare /ieșire, cum ar fi citirea și scrierea fișierelor pe dispozitivele de stocare sau trimiterea de date prin

rețele de calculatoare. Încă din primele zile ale tehnologiei computerelor, procesoarele și componentele lor au evoluat pentru a ține pasul cu cerințele tot mai mari de performanță mai

bună. Majoritatea microprocesoarelor moderne sunt cuprinse într-un singur circuit integrat. De la introducerea microprocesoarelor la începutul anilor 1970, acestea au înlocuit aproape toate celelalte metode de implementare a unității centrale de procesare. Primul model disponibil comercial - Intel 4004 - a fost produs în 1971; Utilizarea sa pe scară largă a venit odată cu lansarea unui model de a doua generație numit Intel 8080 mai târziu în același an. Procesoare care echipau calculatoare inovatoare au fost: Zilog Z80 - echipând familia Sinclair, Spectru de Home Computer (Microcalculatoare), MOTO - la 6800, Intel 8086/8088 (fiind o versiune de 8 biți în loc de 16 la procesorul Intel 8086) - echipând primele IBM PC. Intel este cel mai popular proiectant și producător de procesoare. În 1968, Intel a fost fondată de Gordon Moore și Robert Noyce. Primul lor procesor a fost Intel 4004 urmat de Intel 8080, care a fost

o realizare notabilă.

Cel mai puternic procesor al acestei firme, la momentul actual, este Intel Core I9 13900K, care poate ajunge până la o frecvență de 5.8 GHz fără a fi schimbate setările din fabrică.

Memoria cu acces aleatoriu (RAM - Random Access Memory; Memorie volatilă) - RAM este o memorie volatilă, deoarece datele stocate în ea dispar atunci când computerul se oprește. Este scris, șters și rescris continuu, deoarece programele solicită stocarea diferitelor cantități de informații la un moment dat. RAM are o viteză de acces la memorie mult mai mare decât o are stocarea pe disc. Memoriile RAM se diferențiază astfel:

Capacitatea: 256 MB, 512 MB, 1 GB, 2 GB, 4 GB, 8GB, 16 GB.

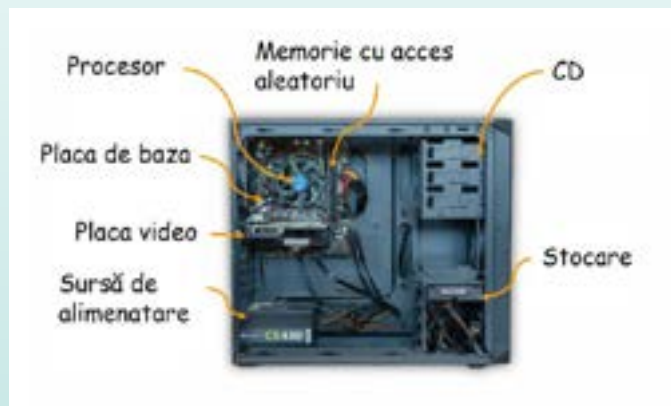
Numărul de pini - cele mai vechi, aveau 168 pini, iar modelele mai noi au: 184 pini (DDR1), 240 pini (DDR2, DDR3), 288 pini (DDR4, DDR5).

Frecvența și tensiunea de alimentare - DDR3 (800-2666,6 MHz și 1,5 V), DDR4 (1600-3200 MHz și 1,2 V), DDR5 (4800-6400 MHz și 1,1 V).

Stocarea - calculatoarele își păstrează sistemul de operare, programele/aplicațiile și datele utilizatorului într-o memorie nevolatilă, care poate

fi locală (SSD, HDD) sau în rețea. Cele mai folosite dispozitive de stocare locală sunt de tip SSD (Solid State Drive) și HDD (Discul dur sau hard disk). SSD este cel mai rapid, popular mod de stocare al fișierelor deoarece

este digital, față de HDD care folosește un disc dur și un cap de citire. Aceasta poate fi de mărimea palmei, conectat cu un cablu SATA la placa de baza sau NVME M.2 care poate fi amplasat direct pe conectorul de pe placa de bază, fie amplasat într-un PCI Express printr-un adaptor. HDD-ul a fost inventat în anul 1956 pentru calculatoarele IBM. Există multe tipuri de unități de hard disk (HDD-uri) utilizate astăzi.

Fiecare conține cel puțin un platan, un disc circular rotativ care este acoperit cu un material feromagnetic și utilizat pentru stocarea datelor prin magnetizare. Starea magnetică a fiecărei locații de pe platurile indică fie 0, fie

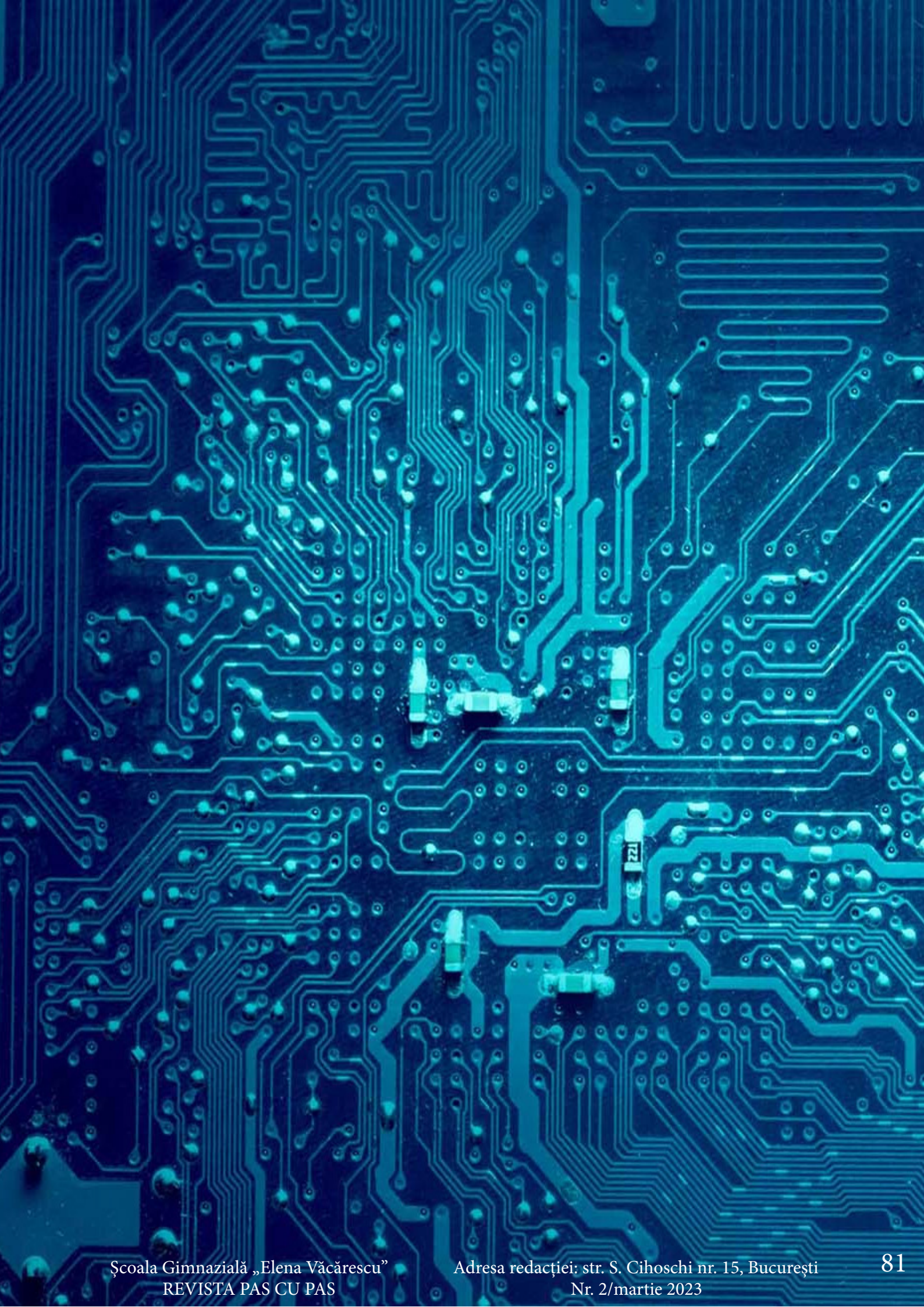
1. Platurile din hard disk-uri sunt realizate dintr-un material magnetic, de obicei aluminiu sau sticlă, și au un strat subțire de acoperire magnetică, care are o grosime de 10-20 nanometri.

Sursă de alimentare (PSU - Power

Supply Unit) - Sursa asigura nevoia de alimentare pentru toate componentele. Acestea transformă curentul alternativ de 110V sau 230V în diverse măsuri de curent continuu, de regula 3,3V, 5V și 12V cu ajutorul componentelor active și pasive. Cele trei tipuri de surse sunt AT (cele mai vechi), ATX (cel mai folosit), ATX-2 (cele mai noi). Sursa poate alimenta componentele indirect (prin placa de bază) - cooler, RAM, procesor, SSD NVME M.2 și unele plăci de extensie cum ar fi unele plăcile video, plăcile de sunet; și direct: placa video, placa de baza și plăcile de sunet profesionale.

Iamnițchi Andrei, clasa a VII-a B

Delia

Delia este una dintre cele mai cunoscute cântărețe din România. Ea este nascută pe data de 7 februarie 1982, în București. Copilăria Deliei a fost strictă, părinții ei fiind autoritari și certând-o des, mai ales pentru notele primite la școală. Astfel, programul strict și discuțiile aprinse cu părinții, au determinat-o pe Delia să plece de acasă la vârsta de 18 ani și să locuiască cu chirie, însă, doar după o lună, s-a întors acasă, la rugămintea mamei sale.

Delia a urmat liceul "Dinu Lipatti", iar pentru a-și continua vișul ea a mers mai departe, intrând la Universitatea Națională de Muzică din București. Printre instrumentele studiate la universitate s-au numărat pianul, chitara, flautul. De asemenea, artista a făcut numeroase exerciții pentru a-și îmbunătăți vocea, tonalitatea și respirația, ajutată de profesoara sa de canto. Pe parcursul studiilor a fost

susținută de mama sa, Gina, aceasta fiind solistă de muzică populară.

Debutul muzical a avut loc în anul 1999, când Delia s-a alăturat trupei N&D, alături de Nicolae Marin, cunoscut sub numele de scenă Nick. Au cântat împreună piese precum: Altfel, Nu pot să uit, Nu e vina mea, Vino la mine, ce au devenit cunoscute în scurt timp de la lansare și ce au fost ascultate din toate țările.

În anul 2003, Delia a decis să înceapă o carieră de solistă și a scos primul ei album, „Parfum de fericire”, care include piesele:

- * Parfum de fericire;
- * Ce vor de la mine;
- * Îmi dai fiori;
- * Dă-mi dragostea ta;
- * Aprind, sting;
- * Timpul nu poate fi oprit;
- * Make it last;
- * Vreau să te simt aproape;
- * Simt;

Alte albume scoase de Delia de-a lungul timpului sunt: Listen-Up (2007), Pe aripi de vânt (2015), Deliria (2016), Live (2017), Acadelia (2019). Ea cântă tipurile de muzică Pop, Dance și multe altele.

În ultimul timp, solista a făcut/face parte (ca jurat) din emisiunile de divertisment X Factor și iUmor, ambele fiind difuzate pe Antena 1.

Curea Ana, clasa a V-a A

Actoria

Am început actoria acum aproape doi ani, în aprilie 2021. Experiența mea în domeniul de actorie a fost una memorabilă, am încheiat cursurile în ianuarie 2023. Actoria mi-a adus multe clipe de fericire, momente frumoase petrecute cu prietenii mei. M-am dezvoltat enorm de când am început cursurile, m-a ajutat să-mi îmbunătățesc dicția și să mă integrez cu ușurință în societate.

Teatrul are origini străvechi, având o evoluție spectaculoasă. Oamenii au început să exprime această artă prin gesturi sau comportamente. Creativitatea fiecărui personaj sau a unei replici a fost mult mai accentuată decât convorbirile între personaje.

Tipul de piesă cel mai mult evidențiat în timp a fost mimatul. Mimatul este o artă destul de creativă, fiecare actor de mimă (mimi) deține o imaginație dezvoltată. Ei pot crea diferite scene interesante și amuzante, folosind mimatul. Mimarea se practică prin gesturi și comportamente. După mulți ani de când s-a prac-

ticat mima, s-au dezvoltat replicile, acestea adăugând o latură mult mai amuzantă într-o piesă de teatru. Pentru un actor este atât importantă expresivitatea în vorbire, dicția, cât și claritatea gesturilor, adică mimica.

Un actor talentat transmite spectatorului emoții, utilizând ambele tehnici. Spectatorii apreciază talentul și efortul depus în munca lor.

Dezvoltarea în actorie:

Practicarea actoriei la vârste fragede sau la orice vârstă ajută în dezvoltarea emoțională.

Actoria sau cursul de actorie, te poate ajuta să formezi o dicție și un vocabular bogat. Exercițiile făcute la cursuri îmbunătățesc încrederea de sine la momentul în care ești pe scenă sau la convorbirile zi de zi.

La cursuri poți întâlni diferite tipuri de personalități. Relaționând cu acele persoane, îți poți îmbunătăți experiența socială.

Alte caracteristici pe care le poți întâlni sunt:

- jocurile practicate pentru coordonarea mișcărilor și creșterea capacității de concentrare
- îmbunătățirea memoriei, prin învățarea unui rol
- timpul de calitate, petrecut cu colegii de trupă, care produce serotonină.

Piese de teatru:

Piese de teatru se compun

dintr-un text dramatic. Un narator începe o povestire între câteva personaje, explicând prin didascalii (indicația scenică) prezentate între paranteze, comportamentele și emoțiile personajului. Piese de teatru românești constau într-un dialog vesel, care pune accentul mai mult pe expresivitatea caracterelor decât pe comportamentul lor.

Personajele sunt haioase în orice ipostază, chiar și una emoțională.

Piesa mea favorită de teatru este „Frumoasa și bestia”, ilustrată de Charles Perrault. În acest basm, este vorba despre o fată a unui negustor. El pleacă la o drumeție, însă este aproape atacat de o bestie înaltă. Aceasta bestie îl lasă teafăr când află că bărbatul vrea doar trandafirii frumoși din curtea castelului lui, adăugându-i condiția ca una dintre fiice să vină să le culeagă. Frumoasa, simțindu-se vinovată, decide să plece spre acei tranda-

firi.

Ajunge la palat, iar Bestia o întreabă dacă ea vrea să se mărite cu el, însă ea îl refuză. La palat, fata este tratată ca o regină de curtenii de acolo. Ea pleacă să-și revadă tatăl și când se întoarce, Frumoasa vede Bestia aproape decedată. Frumoasa o rugase să nu moară și i-a spus că îi va deveni soție dacă va trăi. Cum termină de vorbit, printr-o clipire, Bestia se transformă într-un prinț frumos.

El rupsesese, astfel, vraja și o cere din nou de soție.

Mie mi-a plăcut foarte mult această piesă. Povestirea este una emoționantă și frumoasă. Relația între cei doi este una splendidă, sentimentele crescând pas cu pas.

Recomand să vizionați această piesă, vă poate lăsa o impresie frumoasă și veți avea parte de o experiență plăcută!

Șerban Maria, clasa a VIII-a A

La La Land

Cu toate că dezvoltarea personajelor, interpretarea, cât și caracterizarea și vestimentația acestora sunt excepționale și foarte detaliate, ceea ce a făcut ca acest film să fie faimos, au fost muzica și atmosfera Hollywood-ului de altă dată.

Însă, nu este vorba numai despre asta. Creat de Damien Chazelle și lansat în cinematografe în Statele Unite ale Americii, pe 9 decembrie 2016, musical-ul îi urmărește pe cei doi tineri protagoniști: Mia și Sebastian, interpretați de Emma Stone și Ryan Gosling.

Pentru început, să vorbim despre Sebastian Wilder. Ryan joacă rolul unui pasionat nostalgic după jazzul clasic, autentic. El este prins în amintirea cluburilor de jazz și în eșecul personal. Jumătate din film, este îmbrăcat doar în nuanțe de maro, bej, galben și muștar, care îi accentuează nefericirea și înfrângerile. În același timp, această paletă cromatică îl ajută pe el să aparțină acestei lumi a jazz-ului, cu baruri decorate cu lemn masiv, instrumente aurii, aflate în semiîntuneric.

Nu este interesat să meargă la întâlniri sau să cunoască pe cineva, în ciuda eforturilor surorii sale de a-l prezenta cuiva. Însă, într-o zi, o întâlnește pe Mia.

Pentru că din această poveste clasică, dar deloc clișeică, de dragoste, nu putea lipsi personajul feminin, avem

o prezență drăguță, pe fabuloasa Emma Stone, interpretând rolul personajului Mia. Roșcată, cu ochii verzi ca de smarald, Mia Dolan lucrează ca barmaniță într-o cafenea din Los Angeles, aspirând să fie o actriță faimoasă, însă a rămas blocată timp de șase ani. De când era mică, avea acest vis, deoarece și mătușa ei fusese la rândul ei actriță, acestea uitându-se împreună la filme vechi și reconstruind scene în camera fetei.

Cum s-au întâlnit cei doi?

Tristă că nu a reușit să ia rolul dorit, în săptămâna Crăciunului, după ce a fost plecată cu prietenele ei la o petrecere cu oameni din industrie, aude muzica lui Sebastian, acesta fiind la un restaurant cântând la pian. Mia este intrigată, intră în restaurant și observă că el este concediat. În timp ce mergea mândros și dezamăgit, Mia încearcă să-l complimenteze, însă primește ignoranță din partea lui. Din fericire, luni mai târziu, Mia se reîntâlnește cu acesta la o petrecere, la finalul căreia, cei doi ajung să se conducă unul pe altul până la mașină. În următoarea scenă, îl vedem pe Sebastian, sosind la locul de muncă al Miei din Warner Bros., iar ea îi arată împrejurimile, mărturisindu-i că are o pasiune pentru actorie. Seb o duce apoi la un club de jazz, unde își exprimă dorința de a-și deschide un local în care să cânte

RYAN GOSLING
EMMA STONE

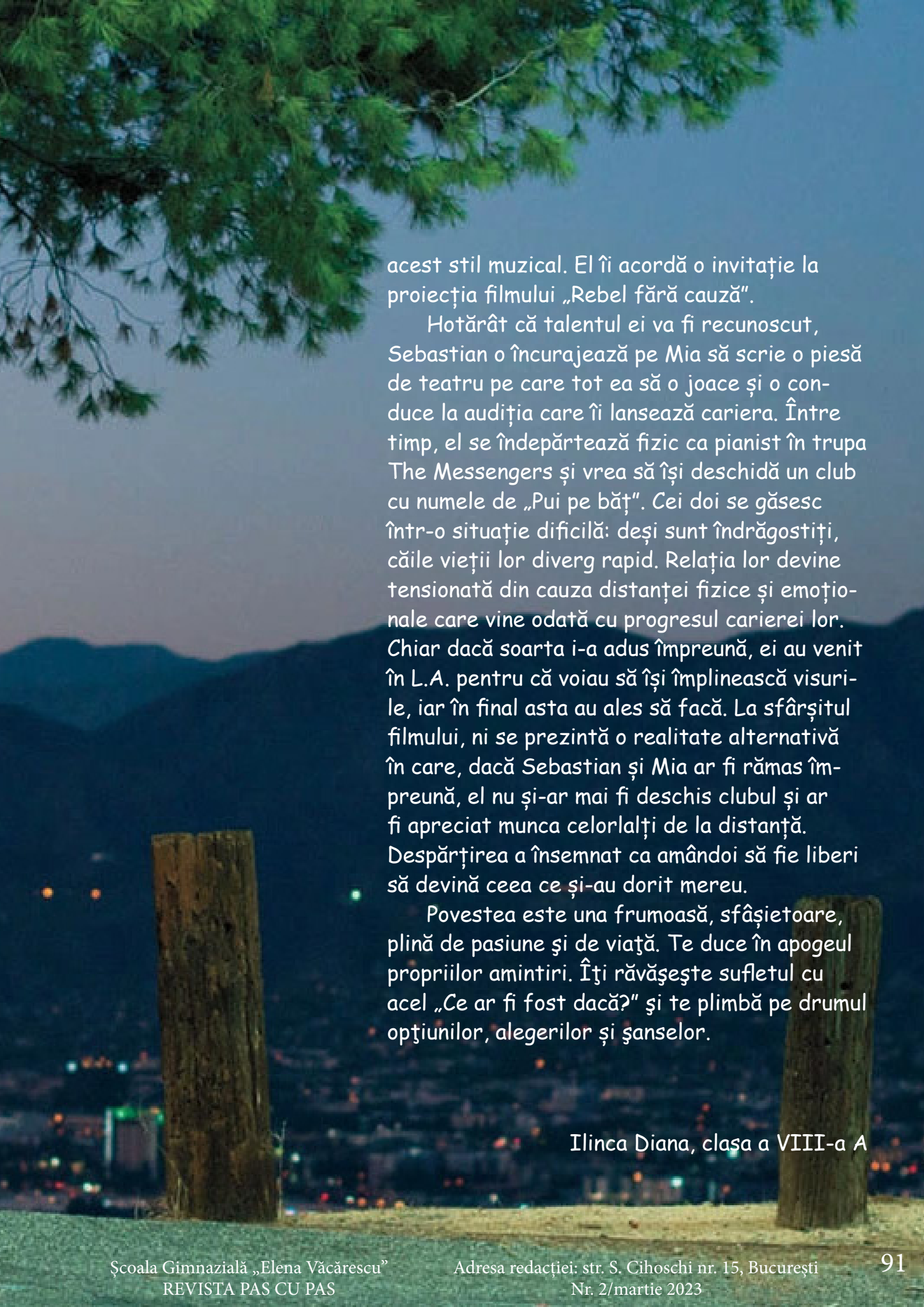
L A L A L A N D

FROM THE DIRECTOR OF WHIPLASH

SUMMIT ENTERTAINMENT PRESENTS A MARC PLATT PRODUCTION AN IMPOSTOR PICTURES/GILBERT FILMS PRODUCTION A DAMIEN CHAZELLE FILM RYAN GOSLING
EMMA STONE "LA LA LAND" JOHN LEGEND ROSEMARIE DEWITT CASTING BY DEBORAH AQUILA, CSA & TRICIA WOOD, CSA CHOREOGRAPHER MANDY MOORE MUSIC SUPERVISOR STEVEN GIZICKI
EXECUTIVE PRODUCER MARIUS DE VRIES PRODUCED BY JUSTIN HURWITZ MUSIC BY BENJ PASEK & JUSTIN PAUL SCORE BY JUSTIN HURWITZ COSTUME DESIGNER MARY ZOPHRIES EDITOR TOM CROSS ACE PRODUCTION DESIGNER DAVID WASCO
DIRECTOR OF PHOTOGRAPHY LINUS SANDGREN, FSC EXECUTIVE PRODUCER MICHAEL BEUGG PRODUCED BY FRED BERGER, P.G.A. JORDAN HOROWITZ, P.G.A. GARY GILBERT, P.G.A. MARC PLATT, P.G.A. WRITTEN AND DIRECTED BY DAMIEN CHAZELLE

acest stil muzical. El îi acordă o invitație la proiecția filmului „Rebel fără cauză”.

Hotărât că talentul ei va fi recunoscut, Sebastian o încurajează pe Mia să scrie o piesă de teatru pe care tot ea să o joace și o conduce la audiția care îi lansează cariera. Între timp, el se îndepărtează fizic ca pianist în trupa The Messengers și vrea să își deschidă un club cu numele de „Pui pe băț”. Cei doi se găsesc într-o situație dificilă: deși sunt îndrăgostiți, căile vieții lor diverg rapid. Relația lor devine tensionată din cauza distanței fizice și emoționale care vine odată cu progresul carierei lor. Chiar dacă soarta i-a adus împreună, ei au venit în L.A. pentru că voiau să își împlinească visurile, iar în final asta au ales să facă. La sfârșitul filmului, ni se prezintă o realitate alternativă în care, dacă Sebastian și Mia ar fi rămas împreună, el nu și-ar mai fi deschis clubul și ar fi apreciat munca celorlalți de la distanță. Despărțirea a însemnat ca amândoi să fie liberi să devină ceea ce și-au dorit mereu.

Povestea este una frumoasă, sfâșietoare, plină de pasiune și de viață. Te duce în apogeul propriilor amintiri. Îți răvășește sufletul cu acel „Ce ar fi fost dacă?” și te plimbă pe drumul opțiunilor, alegerilor și șanselor.

Ilinca Diana, clasa a VIII-a A

COLȚUL GLUMELOR

-Tatii, vreau să mă duc la circ!
-Nu, Costele, cine vrea să te vadă, să vină
acasă!

- Bună, îmi dai numărul tău de telefon?
- Ești un tip ordonat?
- Da, sigur.
- 0123456789, ordonează-le tu!

- Doamna învățătoare, poate fi cineva pedepsit
pentru un lucru pe care nu l-a făcut?
- Nu.
- Atunci, vă rog, să nu mă pedepsiți, fiindcă nu
mi-am scris tema!

culese de Andone Alexandru, clasa a VI-a B

ȘTIATI CĂ...

- * ...ornitorincul este una dintre cele cinci specii care depun ouă, fapt care vine în contradicție cu trei dintre aspectele definitorii ale mamiferelor: au păr, au sângele cald și nu depun ouă?
- * ...ochii cameleonului funcționează independent, acesta putându-se uita în direcții diferite, în același timp?
- * ...struții au creierul mai mic decât ochii?
- * ...caracatițele au trei inimi: una principală și două mai mici?
- * ...delfinii sălbatici se strigă unul pe altul pe nume?
- * ...Amazonul, afluenții săi și Pădurea Amazoniană adăpostesc o treime din speciile de viețuitoare ale lumii?
- * ...Mississippi este cel mai lung fluviu din America de Nord, având o lungime de 3770 km?

culese de Andone Alexandru, clasa a VI-a B

Creații literare proprii

Prietenie strașnică

*Altruismul, probabil o parte a unei prietenii veșnice
A unor inimi și suflete care au ritmuri simfonice.
O prietenie bazată pe loialitate,
Acea persoană pe care să o consideri soră sau frate.*

*Când te simți singur, abandonat
Apare în viața ta un prieten îndelung căutat.
Care este alături de tine și te susține,
Pregătit să te sprijine și la rău și la bine.*

*Sinceritatea stă la baza oricărei amicitii
Indiferent de genuri sau etnii.
Un sentiment minunat, simțit chiar și în adâncul sufletului
A rămas aceeași nostalgie, chiar și cu trecerea timpului.*

*Alături unii de ceilalți,
Precum niște brazi, ai unor munți înalți,
Care au rămas acolo și după ploaie sau furtună
Trecând prin toate greutățile împreună.*

*Am învățat răul de bine să-l deosebim,
Ajungând să ne facem zilnic, să zâmbim.
Ne-am scos reciproc din ceață,
Cu speranță că fericirea va continua pe viață.*

*A ierta, a aprecia și a colabora
Noi idei și proiecte am ajuns a elabora.
Ale noastre spirite pierdute
S-au regăsit în ale mării valuri agitate.*

*Noi împreună muncim,
Pentru ca a le noastre vise să le îndeplinim.
Chipurile noastre parcă se cunoșteau de-o viață,*

*Menite să fie împreună și să aducă raze de lună pe față.
Împreună adunăm amintiri
Din care nepoții vor avea de spus povestiri,
Unele mai hazlii, altele mai năstrușnice
În care au dat fericirea, pentru salvarea prieteniei
strașnice.*

Porojan Alessia, clasa a VIII-a A

Surpriza din bucătărie

Era o zi caldă din luna iulie. Ted, un băiețel în vârstă de zece ani, stătea pe veranda lată, savurându-și laptele rece.

Deodată, văzu pe stradă un câine care alerga. Doi polițiști fugeau după el, strigându-i să se oprească. Uimit și amuzat, băiatul intră în casă descoperind un musafir neobișnuit de păros. În bucătăria sa, stătea exact cățelul de mai înainte, părând obosit și curios.

Ted se sperie puțin văzându-l, dar urlă de-a binelea atunci când acesta începu să-i vorbească:

- Nu te speria. Nu sunt aici să-ți fac rău sau să fur ceva valoros, mărturisi patrupeul.

- Tu... tu... ai vorbit!!! țipă băiatul.

- Știu că sunt multe informații de procesat, dar nu avem timp de taclale. Mă caută. Polițiștii aceia fac parte din Asociația Intergalactică de Prindere a Câinilor Neobișnuiți. Vor veni acum să inspecteze casa pentru a mă găsi. Spune-le că nu ai văzut nimic neobișnuit! mai adăugă cățelul.

Neavând ce altceva să zică, Ted îl ascultă. Nu după mult timp, se auzi soneria. Acesta se duse să răspundă, descoperindu-i pe cei doi polițiști de mai devreme. După ce le-a spus că nu observase nimic ciudat, oamenii legii au plecat.

Întorcându-se în casă, băiețelul a găsit alți patru câini. Unul era îmbrăcat ca un clown, altul deghizat în Robin Hood, celălalt purtând uniformă de gardian roșu britanic și o căciulă specifică, iar ultimul era înveșmântat într-un costum de pisică. În acel moment, Ted s-a mirat peste măsură. De spaimă, a ieșit afară cu viteză și a închis ușa.

Dar, în locul cartierului său liniștit și verde, a văzut niște zgârie-nori, înalți până la cer. În loc de oameni, el observa doar câini asemănători cu cei aflați în acel moment în casa sa: îmbrăcați în diferite uniforme, deghizați în multe personaje din cărți sau filme. Ba chiar se putea vedea un patrupeu purtând zdrențe.

Au ieșit din casă și cei cinci căței. Fiecare s-a prezentat, spunându-și numele. Primul câine se numea Alf, al doilea Clown Dog, al treilea era Robin Hound, al patrulea British Dog, iar ultimul era cunoscut drept Cat Dog. Aceștia se oferiră să-i arate lui Ted acel oraș plin de câini ciudat costumați.

Blocurile înalte aveau fiecare grădini verticale colorate. Pe străzi mergeau mașini, conduse de căței.

În fața așa-zisei primării, se desfășura un concert rock unde cântau mai mulți căței cu freze caraghioase. Toate patrupelele care erau de față, dansau și strigau. Atmosfera gălăgioasă se extindea în toată metropola.

Continuând turul, băiatul și câinii se plimbară printr-un parc frumos, cu mulți copaci înalți. Pe aleile largi, puteau vedea căței care alergau, jucau frisbee sau lătrau le veverițele îngrozite din copacii groși. Ted observă câțiva dulăi care se

dădeau pe skateboard-uri și urlau ca lupii. Înspre ei alergau patrupeze îmbrăcate în haine multicolore, extrem de largi.

Deodată, Ted strănută și deschise ochii. Se afla în confortabilul său pat din a sa casă. Își dădu astfel seama că aventura în orașul caninelor nu a fost mai mult decât un vis creat de mintea sa plină de imaginație.

Coborând la parter, a intrat în bucătărie, salutându-și părinții. Încă se mai gândea la momentul în care l-a întâlnit pe Alf, câțelul extrem de ciudat. A descoperit, însă, în brațele mamei sale, un pui de câine negru și drăgălaș. Era o surpriză fantastică. Tatăl său îi spuse că puiul mai avea alți patru frațiori, fiecare al unui prieten din cartier.

După această întâmplare minunată, băiețelul și-a numit noul câine Alf, după personajul din visul său.

Muntean Cristian, clasa a V-a A

Când prieteniiile

*Amintirile din locul pierdut
Mă cheamă în disperare,
Pe itinerarul întins și cunoscut
Căutând o împăcare.*

*Inimile noastre își jurau
Numai pace și iubire,
Iar când prieteniiile mureau
Ziceam rămas-bun și fericire.*

*Cum poate oare atâta dor și speranță
Să se stingă cu ușurare
Când stropii de ploaie cad cu mare radianță,
Iar frunzele florilor înmiresmate plâng cu lacrimi
amare?*

*Când toți pleacă de lângă mine
Lăsându-mi inima tristă și zdrobită,
Doar tu îmi rămâi aproape, prietene,
Cu sinceritate neofilită.*

*Am găsit, însă,
Cu sufletul plin de bucurie,
O prietenie adevărată și frumoasă
Una ca în copilărie.*

Akach Maria, clasa a VIII-a A

Ziua Copilului

Astazi, 1 iunie 2021, „Ziua Copilului” și prima zi de vară. Apropierea vacanței plutește în aerul din ce în ce mai cald, dar razele soarelui pătrund cu mai multă ușurință prin geamuri, desemnând luminițe pe podea. Cerul este senin în afară de câțiva norișori jucăuși, care emană sentimente de gingășie.

Cu ocazia zilei de azi, m-am decis să-mi petrec restul zilei la bunici. Abia așteptam să-i văd pentru că nu îi mai văzusem de foarte mult timp. Mama mi-a trimis o pază cu ea și Elsa, pisica mea dragălașă, pe care am primit-o săptămâna trecută de la dragii mei părinți, cu ocazia zilei mele de naștere.

Căutând-o, observ o ușă întredeschisă care conduce spre camera bunicii mele. Zăresc un album cu poze din copilăria mea, unde se aflau o mulțime de amintiri din întâlnirile cu prietena mea care s-a mutat în altă țară. Lângă album, se afla o carte cu povești care îmi amintește de momentele în care bunica îmi citea și îmi povestea trecutul ei. Nu-mi vine să cred că bunica le-a păstrat!

Știu ce am de făcut: voi păstra cartea cu povești și îi voi scrie Anei un e-mail. Chiar mă întreb cum este să locuiești în Franța.

Lebădă Iris, clasa a VIII-a B

Război de sentimente

Nu mulți știu cum se simte
Ca noaptea singur pe stradă să umbli,
Cu gândul că după ajutor o să urli,
Dar nimeni nu o să te ajute.

Prin sânge îmi circulă frică.
Încep să mă simt ca o simplă floare mică,
Iar cel fără milă în ochi mă privește.
Se apropie și petalele violent mi le zdrobește.

Sunt ca un animal care moare fără scăpare
Suferind în durerea cea mai mare.
Nu am făcut nimic să merit cele întâmplare...
Tot ce vreau e să se oprească toate!

Durerea din mine ca un cuțit mă străpunge
Adânc, până la inimă îmi ajunge
Și o sfâșie cu răutate până o termină,
Iar acum a rămas doar o veche ruină.

Timpul a trecut,
Dar oricât am încercat,
N-am putut
De acele momente să fi scăpat
Căci în ochi mi se zărește
Un tablou neglijent pictat
De întuneric, fără milă devorat.

Fiecare lovitură încasată
În memoria mea vizuală este reluată.
În acea noapte, cel fără regret un lucru mi-a șterpelit,
Zâmbetul care, de atunci, nu a mai putut fi găsit

Ce l-a făcut să cadă în capcană violenței?
Faptele-i sunt cu siguranță neiertate,
Rănile-mi sunt încă nevindecate
Totuși, mă aflu în mainile speranței.

Și aștept un miracol, o minune,
Ceva să reușească să mă repare,
Dar, după tot acest timp, n-am primit răspunsul la o întrebare:
„L-a durut și pe el cât m-a durut pe mine?”

Tănase Ilinca, clasa a VIII-a A

Profesor coordonator:
Dumitrache Lăcrămioara
- profesor de limba și literatura română -

Tehnoredactare și ilustrații:
Prof. Stîlpeanu Marian
Elevi: Dinu Cristina, Furtună Matei,
Iliescu Teodor, Porojan Alessia

Colectiv de redacție

Profesori:

Andone Cristinel
Bălăcescu-Panciu Andreea
Dan Alina
Dumitrache Lăcrămioara
Florescu Oroles
Ivan Petra
Marcu Alina
Milea Luiza
Mladenovici Mihaela
Onuțu Constantin
Popescu Laura
Potorac Silvia
Predoi Cătălina
Răducanu Florentina
Văcaru Violeta
Vlaicu Roxana
Vodiță Daniela

Elevi:

Akach Maria
Andone Alexandru
Buruleanu Mihnea
Chiriță Maria
Curea Ana
Dalacu Veronica
Dedu Ruxandra
Dinu Cristina
Enăchescu David
Furtună Matei
Iamnițchi Andrei
Ilinca Diana
Lebădă Iris
Marin Alexia
Mihai Teodora
Muntean Cristian
Nainer Ilinca

Niculae Ingrid
Porojan Alessia
Răduică Andra
Seyedin Artin
Șerban Maria
Tănase Ilinca

Corectură:

prof. Dumitrache Lăcrămioara

Școala Gimnazială „Elena Văcărescu”

